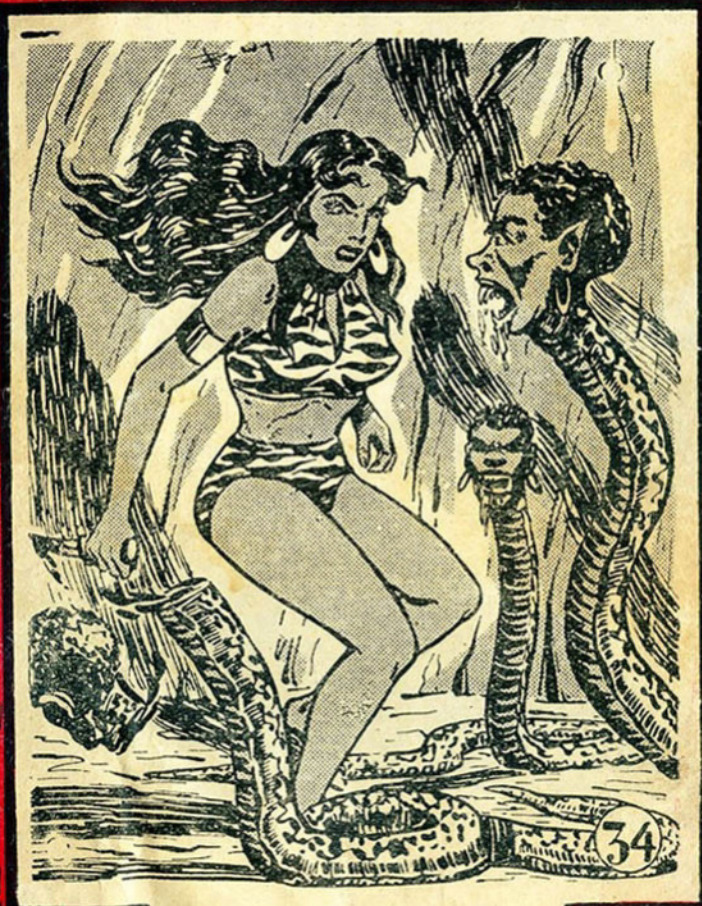

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

**Η ΣΠΗΛΙΑ
ΜΕ ΤΑ ΦΙΔΙΑ**

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Η ΣΠΗΛΙΑ ΜΕ ΤΑ ΦΙΔΙΑ

ΑΡΠΑΓΗ
ΤΗΣ ΤΖΕ-Γ'Ν

Πρωτότυπο κείμενο
ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

πώς κοροϊδεύει
τάχα τὸ γιγα-
τόσωμον Ἀρά-
πη. Τοῦ λέει:

Ὁ Γκαούρ, ὁ
Ταρζάν, ἡ Τζέ-
ν' ἡ Ταταμπό-
πέφτουν στὴν ἐνέδρα ποὺ τοὺς
στήνει κάποιος τρομερὸς Ἀρχι-
κανίβαλος. Οἱ ἀγριοὶ ἀραπάδες
τοῦ δέγνουν γεροπόδαρα τοὺς
τέσσερες συντρόφους. Ἀνάβουν
μεγάλῃ φωτιά. Ἐτοιμάζονται
νὰ τοὺς ψήσουν ζωντανούς. Θὰ
στήσουν ὑστερὰ γερὸ τσιμπούσι
κάτω ἀπ' τὴ σιὰ τῶν αἰωνόβι-
ων δέντρων...

Ὁ Ταρζάν εἶναι ἀφάνταστα
ξυπνος. Πολυμήχανος. Κάνει

— Γιὰ νὰ γί-
νεις Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
πρέπει νάσαι δυνατός. Πολὺ δυ-
νατός! Ὅμως ἐσὺ δὲν εἶσαι...

Ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Κανιβαλῶν
θυμώνει. Τοῦ λέει πὺς εἶναι ὁ
πιο δυνατὸς ἄνθρωπος τῆς Ζούγ-
κλας.

Ὁ Ταρζάν κάνει πὺς δὲν πι-
στεύει:

— Ἄν ἦσουν δυνατός, θὰ μο-
νομαχοῦσες μὲ τὸν Γκαούρ! Ὅ-
μως εἶσαι δειλός. Δὲν τολμᾷς

νά τὸ κάνεις... Τὸ μελαψὸ παλικάρι, θὰ σὲ σπαράξει ἀμέσως μὲ νύχια καὶ δόντια!

Τὰ προσβλητικὰ λόγια τοῦ λευκοῦ γίγαντα, ἐξοργίζουν τὸν ἀνόητο Φύλαρχο. Τὸν πεισιματώνουν.

Οἱ ἀραπάδες τοῦ ἔχουν μαζευτεῖ περιεργοὶ γύρω. Περιμένουν νὰ δοῦν πῶς θὰ φερθεῖ ὁ Ἀρχηγὸς τοὺς. Θὰ χτυπηθεῖ μὲ τὸ μελαψὸ Ἀνδρα; Γιὰ θὰ βγοῦν ἀληθινὰ ὅσα λέει ὁ Δευκός;

Ὁ Ἀρχικαννίβαλος βρίσκεται σὲ δύσκολη θέσι. Δὲν νοιώθει μεγάλο κουράγιο νὰ μετρηθεῖ μὲ τὸν Γκαοῦρ. Παρ' ὅλο ποῦναι διπλάσιος στὸ μπῶϊ ἀπ' αὐτόν. Μὰ δὲν μπορεῖ νὰ κάνει κι' ἄλλοιως.

Καὶ νά: Διατάζει νὰ λύσουν τὸ μελαψὸ γίγαντα. Ἀμέσως γιὰ νὰ πάρει τοῦ ἀντιπάλου τὸν ἀέρα, φωνάζει στοὺς μαύρους:

— Ἄν μὲ νικήσει, νὰ λύσατε καὶ τοὺς συντροφους τοῦ. Νὰ τοὺς ἀφήσετε λεύτερους!

Σὲ λίγες στιγμὲς ἡ μονομαχία ἀρχίζει. Οἱ δύο γίγαντες πιάνονται στὰ χέρια. Παλεύουν μ' ἀπάνταστη ὁρμὴ καὶ λύσσα.

Ὁ Γκαοῦρ δείχνεται κι' αὐτὴ τῇ φορὰ κατὰ πᾶρα πᾶνω ἀπὸ ὑπέρροχος. Δείχνεται Ἑλληνας!

Οἱ γροθιές τοῦ πέφτουν σὰν θανατερὸ χαλάζι στὸ πρόσωπο τοῦ τρομεροῦ Καννίβαλου!..

Ὅμως αὐτὸς ἀντέχει σὰν βράχος. Καμμιὰ ἐλπίδα δὲν ὑπάρχει πῶς μπορεῖ ποτὲ νὰ καταβληθεῖ.

Ὁ Ταρξάν κάνει κρυφὰ νοήματα στὸ σύντροφό του. Τὸν συμβουλεύει πῶς πρέπει νὰ με-

ταχειριστεῖ κάποιον τέχνασμα.

Ἐκεῖνος καταλαβαίνει. Τὸ βάζει ἀμέσως σ' ἐφαρμογὴ. Πολλὲς φορὲς ἔχει δεῖ τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας νὰ τὸ μεταχειρίζεται.

Καὶ νὰ τί κάνει: Γυρίζει ξαφνικά, Παρατάει τὸν ἀγῶνα. Τὸ βάζει στὰ πόδια. Τρέχει τάχα νὰ σωθεῖ...

Ὁ Ἀρχικαννίβαλος τρέχει κι' αὐτὸς ξοπίσω του. Τὸν κυνηγᾷ... Γρήγορα τὸν ξυγώνει πολὺ.

Ὁ Γκαοῦρ ἀκούει πίσω τὰ βήματα τοῦ ἀντιπάλου. Τὸν ἀφήνει νὰ φτάσει σὲ μικρὴ ἀπόσταση. Τέλος, ξαφνικά πάλι, σταματᾷ. Μισοκάθεται κάτω.

Ὁ γιγαντόσκιος Ἀράπης, μὲ τὴ φόρα ποῦχει, δὲν προφταίνει νὰ σταματήσει. Χτυπάει πᾶνω στὸ μελαψὸ παλικάρι. Σωριάζεται φαρδύς — πλατύς. Μένει γιὰ λίγες στιγμὲς ζαλισμένος...

Ὁ Γκαοῦρ πετιέται τώρα ὀρθός. Ἀρπάζει μιὰ μεγάλη βαριά πέτρα. Ἐτοιμάζεται νὰ τοῦ τοακίσει τὸ κεφάλι...

Αὐτὸ εἶναι τὸ τέχνασμα ποῦ μεταχειρίζεται ὁ Ταρξάν. Κάθε φορὰ ποῦ βρίσκεται σὲ δύσκολη θέσι...

Ὅμως ἡ καρδιὰ τοῦ ὑπέρροχου Ἑλλήνα, δὲ βαστάει νὰ κάνει μιὰ τέτοια πράξι.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ, μὲ τὴν πέτρα σηκωμένη ψηλά, μένει ἀναποφάσιτος. Μαρμαρωμένος...

Τέλος τὴν πετάει μὲ περιφρόνηση πέρα. Βοηθαί τὸν ἀντίπαλό του νὰ σηκωθεῖ. Νὰ συνεχίσουν τίμα τὸν ἀγῶνα.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας:

δεμένος καθώς βρίσκεται πὶ πέρα, παρακολουθεῖ τὴ σκηνή. Νοιώθει τὸ ψυχικὸ μεγαλεῖο τοῦ Ἑλληνα συντρόφου του. Ψιθυρίζει μ' ἀνείπωτο θαυμασμό :

— Ἔχεις δίκιο Γκαούρ!.. Ἔνας Ἑλληνας σὰν κι' ἐσένα, ποτὲ δὲν μποροῦσε νὰ κάνει ἀλλοιῶς!..

Στὸ μεταξύ ὁ Ἀρχικαννίβαλος βρίσκεται ὀρθός. Ἔχει συνέλθει. Ἀμέσως, μ' ἀσύλληπτη ταχύτητα ἀπλώνει τὶς δυὸ τεράστιες παλάμες του. Ἀρπάζει τὸ μελαψὸ παλικάρι ἀπ' τὸ λαιμὸ. Τὸν σφίγγει μὲ δύναμη καὶ λύσσα. Ζητάει νὰ τὸν πνίξει.

Ὁ Γκαούρ νοιώθει τὴν τραγικὴ θέση του. Ξέρει πὼς μὲ τὸν ἴσιο δρόμο εἶν' ἀδύνατο νὰ σωθεῖ πιά...

Καὶ νά: Κάνει κι' αὐτὸς κᾶτι, ποὺ ὥσως νὰ μὴ ταιριάζει τόσο στὴν ἐλληνικὴ περηφάνεια του: Σηκώνει μ' ἀπόγνωση τὰ δυὸ του χέρια. Χώνει μὲ λύσσα τὰ δάχτυλά του μέσα στὶς κόγχες τοῦ ἀντίπαλου γίγαντα. Ζητάει νὰ τοῦ βγάλει τὰ μάτια!..

Φριχτή! Ἀπαίσια χειρονομία!

Ὁ Ἀρχικαννίβαλος παρατάει ἀμέσως τὸ λαιμὸ του. Τὸν σπρώχνει μακριά... Τρίβει τὰ ματωμένα μάτια του.

Ὁ Γκαούρ παίρνει βαθιὲς καὶ γρήγορες ἀνάσες. Θαρρεῖ πὼς ἔχει ξαναγερίσει ἀπ' τὸν ἄλλο κόσμῳ!..

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας βλέπει πάλι κι' αὐτὴ τὴ σκηνή. Ψιθυρίζει φιλοσοφικά:

— Ἔτσι εἶναι!.. Ὅταν κινδυνεύει στ' ἀλήθεια κανεὶς, ξε-

χνάει τὰ πάντα! Ἀκόμη καὶ τὴν καταγωγὴ του!

Σὲ λίγο, οἱ δυὸ ἀντίπαλοι, ξαναρχίζουν γιὰ τρίτη φορὰ τὴ μονομαχία. Ὁ μαῦρος γίγαντας ἔχει μανιάσει τώρα... Ἀπ' τὰ μάτια του βλέπει θαμπά. Σὰν ἀπὸ παγωμένα τζάμια...

Χτυπάει τὸν Γκαούρ μ' ἀφάνταστη λύσσα. Μὲ μανία!.. Ἀνάσα δὲν τὸν ἀφήνει νὰ πάρει...

Ὁ μελαψὸς Ἑλληνας κρατάει μονάχα ἄμυνα. Εἶναι βέβαιος πιά γιὰ τὴ νίκη του. Ξέρει πὼς ὁ ἀντίπαλος ἔχει χάσει τὴν ψυχραιμία του. Ἀργὰ γιὰ γρήγορα θὰ χάσει καὶ τὸν ἀγώνα!..

Καὶ νά: Σὲ λίγο ὁ Ἀράπης κουράζεται. Σαστίζει. Τὰ χάνει...

Ὁ Γκαούρ, ψύχραιμος πάντα, βρίσκει τὴν κατάλληλη εὐκαιρία. Τοῦ δίνει στὸ κεφάλι τρομαχτικὴ γροθιά!..

Ὁ Ἀρχικαννίβαλος βγάζει σπαραχτικὸ βογγητό. Ἀνατρέπεται!.. Σωριάζεται κάτω βαρὺς. Ἀναισθητός!..

Ὁ ἀτρόμητος κι' ὑπέροχος συμπατριώτης μας βγαίνει νικητής!

Ἀμέσως, μ' ἓνα πήδημα, βρίσκεται κοντὰ στὸν Ταρζάν. Κάνει νὰ λύσει τὰ χοντρά χορτοσχοῖνα. Αὐτὰ ποὺ δένουν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του!

Ὅμως δὲν προφταίνει. Οἱ μαῦροι Καννίβαλλοι βλέπουν ἀναισθητὸ κάτω τὸν Ἀρχηγὸ τους. Γίνονται θεριὰ ἀνήμερα! Μανιασμένοι χύνονται πάνω στὸν ἐχθρό. Τὸν ἀνθρωπο ποὺ τὸν χτύπησε...

Ὁ Γκαούρ δὲν χάνει καὶ πά-

λι τὸ κουράγιο του. Ποτὲ δὲν ἔχει νοιώσει τί θὰ πεῖ φόβος !

Μονάχος τώρα ἀντιμετωπίζει τοὺς ἀμέτρητους ἀραπάδες ! Χτυπάει γροθιὲς καὶ μὲ τὰ δύο του χέρια. Οἱ Καννίβαλοι δύο—δύο σωριάζονται κάτω !.

Ὅμως εἶναι ἀμέτρητοι, πανάθεμά τους ! Τοῦναι ἀδύνατο νὰ τὰ βγάλει πέρα μαζί τους...

Καὶ νά: Μ' ἓνα ὑπεράνθρωπο πῆδημα ἀρπάζεται ἀπὸ κάποιο κρεμασμένο χορτόσχοινο. Αἰωρεῖται στὸ κενό. Κάθε φορὰ πού περνάει πάνω ἀπ' τοὺς μαύρους, τεντώνει τὰ πόδια του. Τοὺς δίνει φοβερὲς κλωτσιὰς στὰ κεφάλια...

Ἐκεῖνοι πηδοῦν στὰ γύρω γιγαντώσιμα δέντρα. Κάνουν νὰ τὸν πιάσουν.

Ὅμως κι' αὐτοὶ δὲν προφταίνουν τώρα...

Ὁ Κεραυνὸς κι' ὁ Ποκοπίκο εἶδαν ἐπὶ τέλους ἀπὸ μακρὰ τοὺς καπνοὺς τῆς φωτιᾶς. Τρέχουν μὲ τὸ Ρομπὸτ πρὸς τὸ μέρος τους...

Σὲ λίγες στιγμὲς βρίσκονται πάνω ἀπ' τὸ ξέφωτο. Ἐκεῖ πού γίνεται τὸ κακό...

Ὁ τεράστιος ἀτσαλένιος γίγαντας φέρνει δύο—τρεῖς βόλτες πάνω ἀπ' τὴς κορφὲς τῶν γύρω δέντρων.

Οἱ ἀτομικὲς ἐκρήξεις του κάνουν τρομαχτικοὺς κρότους.

Οἱ Καννίβαλοι τρομάζουν ἀφάνταστα. Παρατᾶνε τὸν ἀναισθητὸ Ἀρχηγὸ τους. Πηδᾶνε ἀπ' τὰ δέντρα. Τὸ βάζουν σάν τρελοὶ στὰ πόδια. Οὐρλιάζον ἄγρια :

— Χοῦβο χουρούχαα !.. Χοῦβο χουρούχαααα(1) !..

Ὁ Γκαουρ, ὁ Ταρζάν κι' οἱ δύο συντροφισσὲς τους ἔχουν σωθεῖ !..

Ὁ μελαψὸς γίγαντας κάνει πάλι νὰ λύσει τὰ δεσμά τους.

Νά ὅμως ! Τῇ ἴδια στιγμῇ τὸ φοβερὸ Ρομπὸτ τοῦ Κεραυνοῦ, κάνει κάθετη ἐφόρμησι. Περνάει πάνω ἀπ' τὴν δεμένη Τζέιν. Μὲ τὴν δαγκάνα τοῦ σιδερένιου χειριοῦ του, ἀρπάζει τὴν πανώρια Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας !.. Ξαναπετάει ψηλά !..

Ὁ Ταρζάν νοιώθει ἀφάνταστη λύσσα γιὰ τὸν Κουρσάρο τοῦρανοῦ. Τὸν κακοῦργο π' ἀρπάζει τὴν ἀγαπημένη συντροφισσά του. Ὅλη ἡ τρομακτικὴ δύναμις ποῦχε στὰ εἰκοσὶ του χρόνια, ξαναγυρίζει στὸ σκλαβωμένο του κορμί !..

Κάνει μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια.

— Κράχ... Κράχ...

Τὰ χοντρά γερά χορτόσχοινα πούναι δεμένοι, δὲν ἀντέχουν. Σπάξουν σάν μπαμποκέρα νήματα.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας πετιέται ὀρθός. Ὅμως εἶναι ἀργά ! Ὁ τεράστιος ἀτσαλένιος γίγαντας τοῦ Κεραυνοῦ βρίσκεται τώρα πολὺ ψηλά... Ἡ τετραγώνη πόρτα τῆς κοιλιᾶς του ἔχει ἀνοίξει. Ἡ δαγκάνα τοῦ χειριοῦ του ρίχνει τὴ Τζέιν μέσα. Τὸ ἀνοιγμὰ ξανακλείνει.

Τὸ Ρομπὸτ ἔχει πάρει κατεύθυνση πρὸς τὸ βορρά. Ξαναγυρίζει στὴ μακρινὴ Ἀγγλία. Τὴν παντοδύναμη καὶ δοξασμένη πα-

(1) Ὁ θαίμονας τῶν οὐρανῶν !

‘Ο θρυλικός “Ελληνας Γκαούρ του δίνει μιὰ τρομαχτική γρο-
θιά στο σαγόνι. ‘Ο φοβερός Αρχικαννίβαλος ανατρέπεται...

τριδα του Ταρζάν.

‘Ο “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας ἔχει μαριμαρώσει στή θέση πού βρίσκεται... Μὲ γούρλωμένα μάτια παρακολουθεῖ τὸ Τέρας τῶν Οὐρανῶν. Τὸ βλέπει νὰ χάνεται στὸ βάθος τοῦ ἀπέραντου ὀρίζοντα !..

Στὸ μεταξὺ ὁ Γκαούρ ἔχει λύσει τὴν Ταταμπού.

Κι’ οἱ δυὸ μαζί, ζητᾶνε νὰ παρηγορήσουν τὸ φίλο τους...

Τέλος φεύγουν ἀργὰ πρὸς τὴ Λύση. ‘Ο Ταρζάν φαίνεται ἀφάνταστα στενοχωρημένος. Οἱ δυὸ μελαμφοὶ σύντροφοι καταλαβαίνουν πὼς δὲν εἶναι σωστὸ νὰ τὸν ἀφήσουν μονάχο... Θὰ πε-

ράσουν ἀπὸψε τὴ νύχτα τους στὴ σπηλιὰ του...

ΕΠΙΛΟΓΗ ΣΤΟΝ ΑΡΗ

‘Ο Κεραυνός, ἡ Τζέιν κι’ ὁ Πεζοπίκο, φτάνουν γρήγορα στὸ Λονδίνο... Προσγειώνονται στὸν ἀνθισμένο κήπο τῆς “Αρχόντισσας τῆς Ζούγκλας.

‘Η Θυέλλα κι’ ὁ Κραγιαμπού τοὺς ἐποδέχονται τρελλοὶ ἀπὸ χαρά.

‘Η Κόρη τοῦ Ταρζάν πέφτει δακρυσμένη στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Κεραυνοῦ. ‘Εκεῖνος, τῆς φιλάει μ’ εὐγνωμοσύνη τὰ χέρια :

— Σοῦ χρωστάμε τὴ ζωὴ μας, Θυέλλα ! “Αν δὲν ἦσουν ἐσύ, νὰ σταματήσεις τὸ Ρομπότ, θὰ εἶ-

χαμε γίνει χίλια κομμάτια κάτω στη Γῆ !⁽²⁾..

‘Ο Ποκοπίκο δὲν εἶναι καθόλου στὰ κέρα του. Βηματίζει μὲ τὰ χέρια πίσω. Μελαγχολικός. Βαρύς. Συννεφιασμένος ! Δέξη δὲν βγαίνει ἀπ’ τὰ χεῖλια του.

‘Η Κόρη τοῦ Ταρζάν χάμογελάει :

— Λοιπὸν Ποκοπίκο ; Δὲν θὰ μὲ φιλήσεις πού σοῦσωσα τὴ ζωή ;

Τὴν κυττάζει ἀγέρωχα. Μουρμουρίζει βαριά :

— Τὴν δική μου ζωάρα, οὐδεὶς εἶναι εἰς θέσιν νὰ τὴ σώσει.. Ἐκτός ἢ... χατζάρα μου!.. Ἀντιλαβοῦ ;

‘Ο καλόκαρδος Κραγιαμποῦ λυπᾶται πού τὸν βλέπει ἔτσι :

— Τὶ ἔχεις, Ποκοπίκο ; Εἶσαι στεναχωρημένος ; Πες’ μου τὸν πόνο σου... Ἴσως μπορέσω νὰ σὲ βοηθήσω...

‘Ο Νάνος γυρίζει πάλι ἀγέρωχα τὸ κεφάλι. Τ’ ἀποκρίνεται :

— “Α, πάγαινε, βρὲ μικρόβιο!..

‘Ο Γιὸς τοῦ Ταρζάν καταλαμβάνει πὼς εἶναι στὶς κακὲς του. Τὸν ἀφήνει ἡσυχο.

‘Ο «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» βρίσκει τὴν εὐκαιρία. Λίγο πιὸ πέρα βρίσκεται ἡ μισάνοιχτη πόρτα τοῦ ἐπιστημονικοῦ Ἐργαστηρίου. Τρυπώνει μέσα...

‘Ο Κεραυνὸς φαίνεται ἀφάνταστα βιαστικός. Μαζὶ μὲ τὴ θύελλα κάνουν γενική ἐπιθεώρησιν στὶς συσκευὲς καὶ στὰ μηχανήματα τοῦ Ρομπότ. Ἐτοιμάζονται γιὰ μακρυνὸ ταξίδι...

‘Η Τζέιν ἀνησυχεῖ. Ρωτᾷ περιέργη νὰ μάθει. ‘Ο Γιὸς τοῦ Γκαούρ τῆς ἐξηγεῖ :

— ‘Ο Κράουζ βρίσκεται στὸν Ἀρη. Πιστεύω πὼς ἀπὸ κεῖ θὰ φέρει μεγάλες συμφορὲς στὴ Γῆ... Πρέπει νὰ προλάβουμε τὸ κακό...

‘Η Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας ζητάει νὰ τοὺς ἐμποδίσει. Βρίσκει τὸ ταξίδι τοὺς πολὺ ἐπικίνδυνο. Φοβᾶται πὼς δὲ θὰ ξαναγυρίσουν...

Ὅμως τὰ λόγια τῆς πᾶνε χαμένα. Εἶναι κι’ οἱ δυὸ τοὺς ἀγύριστα κεφάλια...

Τέλος, ὅλα εἶναι ἔτοιμα. ‘Ο τεράστιος ἀτσαλένιος γίγαντας, ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ ξεκινήσει...

Εἶναι σούρουπο. ‘Ο Κεραυνὸς λογαριάζει νὰ φτάσουν στὸν πλανήτη Ἀρη, νύχτα. Νὰ μὴ μπορέσει νὰ τοὺς δεῖ κανένας...

Ζητάει ὅμως καὶ τὸν Ποκοπίκο. Θέλει νὰ πάρει κι’ αὐτὸν μαζί του. Ὅχι μόνο γιὰ τὴ διαβλεπόμενη ἐξυπνάδα του, μὰ καὶ γιὰ τὸν νομίζει τυχερό. Γούρικο.

Ἄμα θάχουν τὸ Νᾶνο κοντά, πιστεύει πὼς δὲν θὰ πάθουν κακό.

‘Ο «Κυνηγὸς ἀγρίων Κονίχλων» δὲν φαίνεται πουθενά... Ὁρα ψάχνουν χωρὶς ἀποτέλεσμα...

Τέλος ὁ Κεραυνὸς μπαίνει καὶ στὸ Ἐργαστήριον. Τὸν βρίσκει κρυμμένον σὲ μιὰ φανερὴ γωνιά.

‘Ο Γιὸς τοῦ Γκαούρ γελάει : — Τόσο κοντὸς εἶσαι λοιπὸν ; Μὰ ἐδῶ πού κρύφτηκες μόλις μπεῖ κανεὶς σὲ βλέπει...

‘Ο νάνος μουρμουρίζει αἰνιγματικά :

— Αὐτὸ θέλω κι’ ἐγώ. Ἀμέει!

(2) Βλέπε τεύχος ἀρ. 33.

‘Ο Κεραυνὸς τραβάει νὰ τὸν πάρει μαζί του :

—“Ελα... Θὰ πάμε στὸν Ἄρη.

Ἐκεῖνος εἶναι πρόθυμος.

—Πάμε, ἀλλὰ ἐγώ... δὲν ἔρχομαι !..

Κάνει μιὰ ξαφνικὴ κίνησι. Ξεφεύγει ἀπ’ τὰ χέρια τοῦ νεαροῦ Ἐπιστήμονα. Βγαίνει ἀπ’ τὸ Ἐργαστήριον. Τὸ βάζει στὰ πόδια...

‘Ο Κεραυνὸς τὸν κινηγáει. Τίποτα. Σὲ λίγες στιγμὲς τὸν ἔχει χάσει κιόλας ἀπ’ τὰ μάτια του. Κάπου μέσα στὴ μεγάλη ἑπαυλὴ ἔχει κρυφτεῖ.

Τώρα, ὅλοι μαζί, ἀκόμα κι’ ἡ Τξέιν κι’ ὁ Κραγιαμπού, ἀλωνίζον τὸ σπίτι. Ψάχνουν νὰ τὸν βροῦν...

Χαμμένοι κόποι. ‘Ο Νᾶνος δὲν φαίνεται πουθενά.

Ψάχνουν τὶς κρεβατοκάμαρες, τὸ σαλόνι, τοὺς διαδρόμους, τὴν κουζίνα, τὶς ἀποθήκες, τὸ λουτρό... Τίποτα. Ἡ γῆς ἀνοίξε ! Τὸ κατάνιε...

‘Ο Γιὸς τοῦ Γκαοῦ κι’ ἡ Θύελλα ἔχουν ἀπογοητευθεῖ. Ἐτοιμάζονται νὰ ξεκινήσουν μονάχοι...

Καὶ νά : Ξαφνικά φτάνει στ’ αὐτιά τους ἡ στριγγλιάρικη φωνή του. Τὸν ἀκοῦνε νὰ τραγουδάει :

*« Λουλούδι γίνηκα κι’ ἐγώ,
λουλούδι μέσ’ τὸ σπίτι !
Κι’ ἂν σκύψεις νὰ μὲ μυρυστεῖς,
θὰ φᾶς... γροθιά στὴ μύτη ! »*

Ἡ φωνὴ ἔρχεται ἀπ’ τὸ σαλόνι. Ὅλοι τρέχουν σ’ αὐτό. Ξαναψάχνουν. Τίποτα πάλι. ‘Ο διαβολεμένος Ποκοπίκο δὲν βρίσκεται πουθενά.

Ξαφνικά ἡ Θύελλα βγάξει ἓνα χαρούμενο ξεφωνητό :

—Νάτος !

Δείχνει ἓνα μεγάλο ἀνθοδοχεῖο.

‘Ο Κεραυνὸς τρέχει κοντὰ στὸ βάζο. Ἀνάμεσα στὰ λουλούδια ξεχωρίζει κι’ αὐτὸς νὰ ἔξχει ἡ ἀκρὴ μιᾶς σκουριασμένης χατζάρας. Σκύβει νὰ δεῖ καλύτερα...

Καὶ νά : Μέσ’ ἀπ’ τὸ ἀνθοδοχεῖο ξεπετάγεται ἓνα μικροσκοπικὸ χεράκι. Τοῦ δίνει μιὰ γροθιά στὴ μύτη.

‘Ο Γιὸς τοῦ Γκαοῦ ξεκαρδίζεται στὰ γέλια :

—Ἐδῶ κρύφτηκες, πανάθεμά σε ! Πῶς διάβολο χόρεσες !

Τραβάει ἀπ’ τὸ βάζο τὰ λουλούδια. Χώνει τὸ χέρι του μέσα στὸ νερό. Βγάξει ἔξω τὸν Ποκοπίκο. ‘Ο ἄμοιρος μοιάζει μὲ βρεμμένη γάτα. Ξεφωνίζει σπαραχτικά :

—Ἀφήστε με, βρεῖε !.. Δὲν πάω στὸν Ἄρη ! Ἄμα τοῦ γουστάρει, ὅς ἔρθει αὐτὸς ἐδῶ !..

Ἡ Θύελλα χαμογελάει :

—Ἐλα, κατεργαράκο ! Θέλεις νᾶρθεις, ἀλλὰ κάνεις τὰ νάξια σου !..

‘Ο Νᾶνος ξεφωνίζει :

—Ὁχι ! Νὰ πάτε μόνοι σας ! Ἐγὼ πρέπει νὰ μείνω ἐδῶ. Νὰ φροντίσω γιὰ τό... Μηνιμῶσυνε !

‘Ο Κραγιαμπού ἐπεμβαίνει :

—Ἄστα αὐτὰ Ποκοπίκο ! Ἄν δὲν ἤθελες νὰ πᾶς μαζί τους, δὲν θὰ τραγούδαγες γιὰ νὰ σὲ βροῦμε...

‘Ο Δυσθεόρατος Ἀντρακλας τὸν κυττάζει πάλι ἀγέρωχα. Μουρμουρίζει :

—Ἄ, πάγαινε, βρε ἀνθυπομυρόβιο !

Ἐξακολουθεῖ νὰ σπαρατράει. Νὰ χτυπιέται. Νὰ μὴ θέλει μὲ κανένα τρόπο νὰ μπεῖ στὸ Ρο-

μπότ. 'Ο Κεραυνὸς θυμώνει. Σηκώνει τὸ χέρι του. Ἀρχίζει νὰ τοῦ τὶς βρέξει.

'Ο Ποκοπίκο στριγγλίζει πὺ σπαραχτιὰ τώρα :

— Μὴ βαρῶς βρέεεε ! Θὰ μέ... κατσιάσεις, βρέεε !..

Γρήγορα ὅμως ἡσυχάζει. Τὰ νεῦρα του καλμάρουν ἀπ' τὸ μπερντάχι. Γίνεται ἀρνάκι :

— Ἐν τάξει. Θὰ ρθῶ μαζί σας !
'Αμέσως γυρίζει στὸν Κεραυνό. Τὸν ρωτᾷ :

— Σ' ἀρέσανε μάγκα ; Μήπως θέλεις νὰ φᾶς κιᾶλλες ;

'Ο Κραγιαμποῦ γελᾷ μετ' τὴν καρδιά του :

— Χά, χά, χά !.. Τὶ λὲς μωρὲ Ποκοπίκο ! Ἐσὺ τὸν ἔδειρες, γιὰ ἐκεῖνος ;

'Ο Νάνος ἔχει τὴν ἀπάντηση στὰ χεῖλια. Τὸν ἀποστομώνει :

— Μῶρ' τί μᾶς λὲς !.. Στραβομάρα εἶγες, βρὲ ἀμπλαούπλα ! Δὲν εἶδες τὸν πισινὸ μου ποῦ σπασε στὸ ξύλο τὰ... χέρια του ;

Πρῶτος πηδάει στὸ Ρομπότ ὁ Κεραυνός. Κάθεται στὴ θέση τοῦ πιλότου. Ὑστερα ἡ Θύελλα.

'Ο Ποκοπίκο μπαίνει στὴν κοιλιὰ τοῦ ἀτσαλένιου γίγαντα τελευταῖος. Σηκώνει τὸ κεφάλι του πρὸς τὸ μέρος ποῦ βρῖσκεται ὁ Γῶς τοῦ Γκαοῦρ. Μουρμουρίζει βαριά :

— Ἀπορῶ μετ' σένα. κύριε Γκαουρόπουλε !.. Πῶς με παίρνεις μαζί σου, ἀρραβωνιασμένος ἀνθρώπος ! Βρὲ δὲν φοβάσαι μὴ σοῦ... φάω τὸ κορίτσι ;

'Αμέσως προσθέτει :

— Ἐννοια σου ὅμως, κι' αὐτὸ μοῦγινε, θὰ μοῦ τὸ πλερώσεις ἀκριβά !.. Θὰ σοῦ κάνω ἐγὼ λαχτάρα, ποῦ θὰ ξύνεις τὸ κεφάλι

μετ' τὰ πόδια σου !..

'Επαναλαμβάνει πὺ δυνατό :

— Τ' ἀκουσες ; Θὰ ξύνεις τὸ κεφάλι σου μετ' τὰ πόδια ! Ἀμέεε ! Ὅχι, παίζουμε, νόμισες !

"Ἐχει ἀρχίσει νὰ σκοτεινιάζει πιά... 'Ο ἔλικας τοῦ Ρομπότ μπαίνει σὲ κίνηση..

'Ἡ Τζέιν κι' ὁ Κραγιαμποῦ τοὺς χαιρετᾶνε. Τὰ μάτια τους βουρκωμένα.

— Στὸ καλὸ !.. Γρήγορα νὰ ξαναγυρίστε κοντὰ μας !..

'Ο Νάνος κουνάει πένθιμα τὸ κεφάλι του :

— Ἐμένα μοῦ λὲς !.. Θὰ γυρίσουμε βέβαια στὴ Γῆ.. Ὅμως γιὰ καλὸ - κακὸ ἐτοιμάστε καὶ τὰ κουταλάκια...

Δὲν προφτάνει νὰ τελειώσει τὰ λόγια του. 'Ο Κεραυνὸς τραβάει ἓνα μοχλὸ. Ἡ βαριά τετράγωνη πόρτα τοῦ Ρομπότ κλείνει μετ' ὀρμή. 'Ο χαλύβδινος γίγαντας ἀρχίζει ν' ἀνυψῶεται.

Σὲ λίγες στιγμὲς χάνεται ψηλά. Στὸ σκοτεινὸ οὐρανὸ τῆς νύχτας...

Τέλος μπαίνουν σὲ κίνηση καὶ τὰ μεγάλα μοτέρ. Οἱ ἀτομικὲς ἐκρηξεις ἀρχίζουν...

Τὸ « Τέρας τῶν Οὐρανῶν » διασχίζει τώρα μ' ἀσύλληπτη ταχύτητα τὸ Ἀπειρο. Ἐχει κατευθυνσθῇ πρὸς τὸν πλανήτη Ἀρῆ...

'Ο Ποκοπίκο ξανακουνάει τὸ κεφάλι του. Ἐπαναλαμβάνει σὰν ἡχώ τὰ τελευταῖα λόγια ποῦ, πρὶν ἀπὸ λίγο, εἶχε πεῖ :

— ... Ὅμως γιὰ καλὸ - κακὸ ἐτοιμάστε καὶ τὰ κουταλάκια !..

'Ἡ Θύελλα εἶναι περιέργη. Ρωτᾷ :

— Γιατί Ποκοπίκο ; Ὅταν γυ-

"Όλοι μαζί οι μαυροί καννίβαλοι χύνονται να κατασπαράξουν τον νικητή του 'Αρχηγού τους. 'Ο Γκαούρ βρίσκεται σε δύσκολη θέση.

ρίσουμε στη Γῆ, τι τούς χρειάζονται τα κουταλάκια ;

Τῆς ἀποκρίνεται πένθιμα :

—Γιὰ νὰ μᾶς... μαζέψουνε ἀπὸ κάτω !

ΜΙΑ ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ

‘Ο τεράστιος ἀισαλένιος γίγαντας βρίσκεται τώρα στὴ Στρατοσφαιρα.

Ξαφνικά, ὁ Ποκοπίκο, κολλάει τὴ μύτη του στὸ στραγγυλὸ πα-
ραθυράκι τῆς πόρτας. Γουρλώνει τὰ μάτια. Στριγγίλει :

—Κυτῆτε βρέεεε !.. "Ενας μπύ-
ραυλος !

‘Ο Κεραυνὸς κι' ἡ Θύελλα,
ξαφνιάζονται...

Πραγματικά ! "Ενας τρομερὸς φωτισμένος πύραυλος διασχίζει τὸ "Απειρο. Μὲ πορεία ἀπὸ τον "Αρη πρὸς τὴν Γῆ !..

Οἱ δυὸ Νέοι δὲν ἀμφιβάλλουν καθόλου. Εἶναι ὁ Πύραυλος τοῦ Κράουζ. Τοῦ κακούργου "Επιστήμονα ! Γιατί ὅμως φεύγει ἀπ' τὸν "Αρη ; Ποιά συμφορὰ ἐρχεται νὰ φέρει πάλι στὸν ἀμοιρο Πλανήτη μας ;

‘Ο Γιὸς τοῦ Γκαούρ εἶναι "Ελληνας. Στιγμὴ δὲν δειλιάζει. "Αμέσως γνωρίζει τὰ πηδάκια. "Αρχίζει νὰ κυνηγáει τὸ σατανικὸ κατασκεύασμα τοῦ «Σκοτεινοῦ "Ανθρώπου»

‘Ο Πύραυλος εἶναι δέκα φο-

ρὲς πῶς μεγάλος ἀπ' τὸ Ρομπότ.
Ὅμως ἡ καρδιά τοῦ Κράουζ δὲν
εἶναι μεγάλη σὰν τοῦ Κεραυνοῦ.

Ὁ Κακοῦργος Ἐπιστήμονας
βλέπει τὸν Ἀτοαλένιο Γίγαντα.
Νοιώθει πὼς ἔχει πάρει τὴν ἴδια
κατεύθυνση μὲ τὸν Πύραυλό
του. Σέρει πὼς ἀργὰ ἡ γρήγορα
θὰ τὸν φτάσει...

Καὶ νὰ: Δὲν τολμάει νὰ τὰ
βάλει μαζί του. Ρυθμίζει στὴ με-
γαλειότερη δυνατὴ ἔνταση τὴς ἐκ-
ρήξεις του. Φεύγει νὰ σωθεῖ...

Ὅμως τὸ Ρομπότ τοῦ Κεραυ-
νοῦ, τρέχει πῶς γρήγορα... Ἀπὸ
στιγμὴ σὲ στιγμὴ πλησιάζει τὸν
Πύραυλο περισσότερο...

Ὁ Κράουζ καταλαβαίνει πὼς
εἶναι χαμένος. Οὔτε τὸ Θεὸ δὲν
φοβᾶται ὅσο τὸ μελαγχρινὸ πα-
λικάρι...

Νὰ ὅμως!.. Τὴν τελευταία,
στιγμὴ, ξαφνικὴ ἰδέα ἐρχεται νὰ
τὸν σώσει. Εἶναι τόσο ἀπλή!..
Κι' ὁ ἴδιος ἀπορεῖ πὼς δὲν τὴν
εἶχε σκεφτεῖ ἀπ' τὴν πρώτη
στιγμὴ.

Ἀμέσως γυρίζει τὸ γενικὸ δια-
κόπτη τοῦ φωτισμοῦ. Ὁ λαμπρο-
φωτισμένος Πύραυλος γίνεται
μὲ μᾶς θεοσκοτεινός.

Ὁ Κεραυνός, ἡ Θύελλα κι' ὁ
Ποκοπικό. παύουν πιά νὰ τὸν
διακρίνουν. Ἐκεῖ γίνετο ἓνα μὲ
τὸ βαθὺ σκοτάδι τῆς νύχτας...

Μὰ οὔτε μποροῦν ν' ἀκούσουν
καὶ τὸ θόρυβο ποὺ κάνουν οἱ
ἐκρήξεις του. Οἱ κρότοι τοῦ δι-
κοῦ τους Ρομπότ, καλύπτουν τὰ
πάντα!..

Ὁ Ποκοπικό μουρμουρίζει :

— Μᾶς τὴν ἔσκασε, ὁ μάγκας!

Ἀνάγ'τε τώρα καὶ... σπαρμα-
τόεττο νὰ τὸν βροῦμε!..

Ἡ Θύελλα βάζει ἀμέσως σὲ

λειτουργία τὴ συσκευὴ τηλεορά-
σεως. Ὅμως ὥσπου νὰ γίνῃ αὐ-
τό, περνᾶνε λίγες στιγμές.

Στὸ καντράν παρουσιάζεται
τέλος ὁ σκοτεινὸς Πύραυλος. Ἡ
συντρόφισσα τοῦ Κεραυνοῦ ἀνοι-
γει διάπλατα τὰ μάτια της. Ὁ
Κράουζ ἔχει πάρει κατεύθυνση
πρὸς τὴ Ζούγκλα.

Περνᾶνε λίγες στιγμές... Τώ-
ρα βλέπει τὸν πύραυλο νὰ προ-
σγειώνεται κάπου. Εἶναι μὲ πα-
ράξενη ἄγρια περιοχὴ. Ποτὲ ἄλ-
ποτε δὲν τὴν ἔχει ξαναθεῖ...

Ποῦ ὅμως; Ἀπὸ τὴ συσκευὴ τη-
λεοράσεως δὲν μπορεῖ νὰ προ-
σανατολιστεῖ...

Μὲ λίγα λόγια, ἐξηγεῖ στὸν
Κεραυνὸ αὐτὰ ποὺ εἶδε. Τὸν
κατατοπίζει ποῦ περίπου πρέπει
νὰ προσγειωθοῦν κι' αὐτοί...

Ἔτσι καὶ γίνεται...

Σὲ λίγες στιγμές καὶ τὸ Ρο-
μπότ φτάνει κάτω. Προσγειώνε-
ται ἀπ' τὴν ἀντικρινὴ ὄχθη τοῦ
Μεγάλου Ποταμοῦ. Κάπου ἐκεῖ
στὴν Πέρα Ζούγκλα...

Ὁ Ποκοπικό πηδάει πρῶτος
ἔξω. Ἀναστενάζει:

— Καλασσορίσαμε, ἐπὶ τοῦ πα-
ρόντος!

Συνεχίζει σιγά. Σὰν νὰ μὴ
θέλει νὰ τὸν ἀκούσει ὁ Κεραυ-
νός:

— Μωρὲ θὰ σοῦ κάνω ἐγὼ
λαχτάρα, ποῦ θὰ ξύνεις τὸ κε-
φάλι μὲ τὰ νύχια τῶν ποδαριῶν
σου! Ἀμέεε!

Ἀμέσως πηδοῦν ἔξω κι' οἱ
δύο Νεοί. Κυττάζουν περιεργοί
τὴ γύρω περιοχὴ. Πρῶταν τὸ Νά-
νο:

— Ποῦ βρισκόμασ' ἐδῶ;

Ὁ Ποκοπικό ἀποκρίνεται πρό-
θυμα:

— 'Επί τῆς Πέρα Ζουγκλός !
'Οδὸς Καήκαμε, ἀριθμὸς Κλᾶ-
φτα !

Τὴν ἴδια σιγῇ ξαφνιάζονται.
Γύρω τους ἀντηχοῦν ἄγριοι
βρυχηθμοὶ λιονταριῶν !

'Ο Νάνος μουρμουρίζει :

— Καλὰ τὸ εἶπα : 'Οδὸς
Καήκαμε, ἀριθμὸς Κλᾶφτα χα-
ράλαμπε !

Μ' ἓνα πῆδημα βρίσκεται πάλι
στὴν κοιλιὰ τοῦ Ρομπότ. Φω-
νάξει στὸν Κεραυνὸ καὶ στὴ
Θύελλα :

— 'Ελάτε μέσα, λοιπόν !.. Θέ-
λετε δηλαδὴ νὰ βαρυστομαχιά-
σετε κανένα... λιοντάρι ;

'Ο Ποκοπίκο δὲν ἔχει ἄδικο.
Οἱ δυὸ Νέοι τὸ βρίσκουν λογι-
κό. Θὰ περάσουν τὴ νύχτα τους
κλεισμένοι στὸ Ρομπότ. Τὸ πρωῒ
θ' ἀρχίσουν τὶς ἐρευνες γιὰ τὸν
Κράουζ.

'Ετσι καὶ γίνεται...

'Ο Νάνος πλαγιάζει κάτω ἀπ'
τὸ πρόχειρο κρεβάτι τῆς Θύελ-
λας. Ὅμως βρίσκει πῶς ἡ θέση
του εἶναι επικίνδυνη. Τὴ ρωτᾷ
γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό :

— Δὲν μοῦ λέτε, Δεσποινίς...

Μήπως τὴ νύχτα γινόσαστε...
βροχερή, μετὰ συγχωρήσιος ;
Γιὰ νὰ ξέρω ν' ἀνοίξω τὴν ὀμ-
πρέλλα !

'Η Κόρη τοῦ Ταρζάν εἶναι
μελαγχολικὴ. Γιὰ πρώτη φορὰ
δὲν γελάει μὲ ἀστεῖο τοῦ Ποκο-
πίκο.

'Ο Νάνος τὸ παίρνει γιὰ προ-
οβολή. Συνεχίζει τὴν προσπά-
θεια. Τὴν ξαναρωτᾷ :

— Δὲν μοῦ λέτε, Δεσποινίς...

Μήπως τὸ κρεβάτι εἶναι στενὸ
καὶ δὲν χωράτε ;

'Η Θύελλα τ' ἀποκρίνεται :

— "Οχι, Ποκοπίκο... Καλὸ
εἶναι... Δὲν στεναχωριέμαι..

'Ο Νάνος ἀπορεῖ :

— 'Αλήθεια !.. Ὡστε εἶναι
φάρδν, τὸ λοιπόν ;

'Η Νέα ἀρχίζει νὰ νευριάζει :

— Ναί. Φάρδν εἶναι !..

'Ο «Δυσθεόρατος "Αντρακλας»
ἐνθουσιάζεται τώρα :

— Μπράβο !.. Τότε θὰ χω-
ράω κι'... ἐλόγου μου, μὲ τὸ συ-
μπάθειο !..

Αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ Θύελλα εἶν'
ἀδύνατο νὰ κρατηθεῖ. Ξεκαρδί-
ζεται στὰ γέλια.

'Ο Κεραυνὸς ἔχει γείρει νὰ
κοιμηθεῖ στὸ κουραστικὸ κάθισ-
μα τοῦ πιλότου. 'Ο Ποκοπίκο
τὸν λυπᾶται :

— Ξέρεις τίποτα, κύριε Τάδε ;

— Τί τρεχεῖ ;

— Δὲν βγαίνεις ἔξω νὰ ξα-
πλώσεις, λέω γό ! Ποῦναι καὶ
καθαρὸς ἀέρας ;

'Ο Γιὸς τοῦ Γκαουρ τὸν μαλ-
λώνει :

— 'Ησύχασε ἐπὶ τέλους ! Πρέ-
πει νὰ κοιμηθοῦμε λίγες ὥρες...
Θ' ἀναγκασθῶ νὰ σὲ πετάξω
ἔξω !

'Ο Νάνος δικηολογῆται :

— Μὴ μὲ παραξηγεῖς, μωρὲ
καλόπαιδο !.. Τὰ λέω αὐτὰ γιὰ
νὰ ξεσκάσω ὁ φουκαριάρης. Ἀ-
πόψε τυγγάνω πολὺ μελαγχολώ-
δης ! Ἔχω ἓνα κακό προαίσθη-
μα... Σὰν νὰ μοῦ λέει κάποιος
πῶς δὲν θὰ προλάβω νὰ ξημε-
ρωθῶ...

Συνεχίζει ἔτοιμος νὰ κλάψει...

— Καὶ δὲν μὲ νοιάζει τίποτ'
ἄλλο... Μόνο ποῦ δὲν εἶναι ἐδῶ
ὁ Καθαρόαιμος... Νὰ πάω του-
λάχιστον καβάλλα στὸν "Άλλο
Κόσμο !

Σε λίγο ὅλοι ἔχουν ἀποκοιμηθεῖ... Ὁ Ποκοπικό ροχαλίζει θριαμβευτικά. Σάν καζάνι μὲ φασολάδα πὺν κοχλάζει πᾶνω σὲ δυνατὴ φωτιά :

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ὁ Νάνος πετιέται ὀρθός. Τοὺς ξυπνάει :

— "Ε, νοικοκυραῖοι ! Ἀνοίχτε μου νὰ βγῶ ἔξω...

— Τί τρέχει ; Τί ἐπαθες ;

— Ἀνοίχτε μου, βρ' ἀδερφέ !.. Λέγονται τώρα αὐτὰ τὰ πράγματα :

Ὁ Κεραυνὸς δὲν χοιᾶζεται καὶ πολὺ γιὰ νὰ καταλάβει. Ἀνοίγει τὴν πόρτα τοῦ Ρομπότ. Ὁ Ποκοπικό πηδαίει ἔξω. Τρέχει πίσω ἀπ' ἓνα θάμνο...

Περνάει κάμποση ὥρα. Ὁ Νάνος ἀργεῖ νὰ γυρίσει...

Καὶ νά : Σαφνικὰ ἀκοίγεται, σὲ κάποια ἀπόσταση, παράξενο οὐρλιαχτὸ θηριοῦ. Ταυτόχρονα σχεδὸν καὶ σπαραχτικὰ ξεφωνητὰ τοῦ Ποκοπικό :

— Βοήθεια, βρέεε !.. Σῶστε με, βρέεε !..

Ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Θύελλα τρομάζουν ἀφάνταστα. Κι' οἱ δυὸ τους ἀγαπᾶνε πολὺ τὸν Ποκοπικό.

Σάν τρελλοὶ πηδοῦν ἔξω ἀπ' τὸ Ρομπότ. Ψάχνουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Τίποτα ! Ὁ ἄμμορος νάνος δὲν φαίνεται πουθενά...

Ἡ Κόρη τοῦ Ταρζάν ξαναγυρίζει στὸ Ρομπότ. Παίρνει ἓνα ἡλεκτρικὸ φανάρι. Ψάχνουν μ' αὐτὸ ὀλόκληρη τὴ γύρω περιοχὴ... Φωνάζουν ὅσο μποροῦν πὺν δυνατὰ :

— Ποκοπικόοοο ! Ποκοπικόοοοο !

Καὶ πάλι τίποτα. Φαίνεται

πῶς ἀνοιξε ἡ γῆς καὶ τὸν κατὰ-παι !

Νὰ ὁμως : Σαφνικὰ σ' ἀρχετὴ ἀπόσταση ἀπ' τὸ Ρομπότ, σταματοῦν. Κάτω στὸ χῶμα, μὲ τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ, βλέπουν φρέσκα αἵματα...

Ψάχνουν καλύτερα. Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ βρίσκουν καὶ δυὸ—τρία ματωμένα κουρέλια. Τ' ἀναγνωρίζουν ἀμέσως. Εἶναι ἀπ' τὸ τομαρένιο παντελονάκι τοῦ Ποκοπικό...

Ἀλίμονο !.. Τώρα δὲν τοὺς μένει πὰ καμιὰ ἀμφιβολία : Ὁ ἄμμορος Νάνος ἔχει βρεῖ φριχτὸ θάνατο. Κάποιο πεινασμένο θηριὸ τὸν ἔχει σπαράξει...

Μπόρα ἀπὸ δάκρυα ξεσπάει στὰ γαλάζια μάτια τῆς Θύελλας. Οἱ λυγμοὶ κάνουν τὸ στῆθος τῆς νὰ μοιάζει μὲ φουρτουνιασμένη θάλασσα !..

Ὁ Κεραυνὸς ἀναστενάζει :

— Πᾶει τὸ καυμένο παιδί... Μᾶς τῶπε πῶς εἶχε κακὸ προαίσθημα. Σάν κάποιος νὰ τοῦλεγε πῶς δὲν θὰ προλάβει νὰ ξεμερωθεῖ...

Ἡ καρδιά τοῦ εὐγενικοῦ παλικαριοῦ σπαράζει τώρα στὸν πόνο. Συνεχίζει πένθιμα :

— Ἐγὼ εἶμαι ὑπεύθυνος γιὰ τὸ χαμό του... Μὲ τὴ βία τὸν πῆρα μαζί μου ἀπ' τὸ Λονδίνο. Ὁ ἄμμορος τόσες φορές κρύφτηκε γιὰ νὰ μᾶς ξεφύγει...

Σαφνικὰ μακρυνοὶ βρυχηθμοὶ λιονταριῶν ξαναχοίγονται. Οἱ δυὸ Νέοι ἀναγκάζονται νὰ ξεναγυρῶσιν στὸ Ρομπότ. Μονάχα ἐκεῖ θάναι ἀσφαλισμένοι...

Ἔτσι κλείνονται πάλι μέσα. Ὅμως ὁ πόνος πὺν νοιώθουν γιὰ τὸ χαμό τοῦ ἄμμορου παιδιοῦ,

δὲν τοὺς ἀφήνει νὰ κλείσουν μάτι...

Περνάει ἀρκετὴ ὥρα...

Σὲ μιὰ στιγμή, ἔξω ἀπ' τὸ Ρομπότ, ἀκούγονται πονεμένα βογγητά.

Ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Θύελλα ἀναγνωρίζουν τὴ φωνή. Ψιθυρίζουν μ' ἓνα στόμα. Τρελλοὶ ἀπὸ χαρά :

— Ὁ Ποκοπίκο !.. Ζῇ ὁ Ποκοπίκο !

Ἀνοίγουν μὲ βιάση τὴν πόρτα τοῦ Ρομπότ. Πετάγонт' ἔξω. Κυττάζουν δεξιά κι' ἀριστερά. Τίποτα. Ὁ Νάνος δὲν φαίνεται πουθενά !..

Ὁ Κεραυνὸς μουρμουρίζει συλλογισμένος :

— Περίεργο !.. Μπορεῖ ὅμως καὶ νὰ παρακούσαμε !..

Ξαναμπαίνουν στὸν ἀτσαλένιο γίγαντα...

Καὶ νά : Δὲν περνᾶνε λίγα λεπτά τῆς ὥρας. Ξανακούγονται τὰ ἴδια πονεμένα βογγητά τοῦ Ποκοπίκο :

— Ὦχ !.. Ὦωωωχ !.. Ὦχ !..

Τώρα δὲν μπορεῖ νὰ κάνουν λάθος. Πηδοῦν πάλι ἔξω. Ψάχνουν γιὰ δευτέρη φορά. Τίποτα πάλι... Ὁ νάνος δὲν βρίσκεται πουθενά...

Τὰ μάτια τῆς Θύελλας κυττάζουν τὸν Κεραυνό, τρομαγμένα. Σὰν νὰ περιμένει νὰ τῆς ἐξηγήσει τὸ φοβερὸ μυστήριον.

Ὁ γιὸς τοῦ Γκαοὺρ προσπαθεῖ νὰ χαμογελάσει. Μουρμουρίζει :

— Κουτοὶ ποὺ εἴμαστε ! Ψάχνουμε νὰ βροῦμε τὸν Ποκοπίκο ! Ἀφοῦ μὲ τὰ μάτια μας εἶδαμε τὰ αἵματα. Τὰ ματωμένα κουρέλια τοῦ παντελονιοῦ του. Κά-

ποιο πεινασμένο θεριὸ τὸν ἔχει σπαράξει. Οἱ νεκροὶ δὲν πονᾶνε γιὰ νὰ μουγγρίζουν... Θὰ παρακούσαμε κι' αὐτὴ τὴ φορά...

Μ' ἀργὰ βήματα προχωροῦν στὸ Ρομπότ. Μπαίνουν πάλι μέσα...

Ἀλίμονο !.. Σὲ λίγο τὰ βογγητά τοῦ Νάνου ξαναρχίζουν. Αὐτὴ τὴ φορά ἀκούγονται καὶ μερικά λόγια :

— Ὦχ !.. Ὦωωχ !.. Δὲν ξῶ πιά !.. Εἶμαι ἓνας νεκρός ! Ἐνας βρονκόλακας !.. Ὦχ ! ὦωωχ !.. Πέστε στὴ Χουχού : ζωὴ σὲ λόγου τῆς !.. Δὲν θέλω νὰ μὲ κλάψει... Οὔτε νὰ μείνει γεροντοκόρη γιὰ χατῆρι μου !.. Εὐχὴ καὶ κατὰρα τῆς ἀφήνω : Νὰ πάρει τὸν Καθαρόαιμο... Δὲν θέλω νὰ τὸν παντρευτεῖ καμμιά ἄλλη... γαϊδούρα !..

Ἡ Θύελλα ἔχει μαρμαρώσει ἀπ' τὴν κατάπληξη. Δὲν ξέρει τί νὰ βάλει μὲ τὸν νοῦ τῆς...

Μονάχος ὁ Κεραυνὸς βγαίνει τώρα ἔξω. Διστακτικὰ ὅμως. Ὅχι σὰν τις ἄλλες φορές...

Ψάχνει καὶ πάλι. Τίποτα !.. Ὁ Ποκοπίκο κι' αὐτὴ τὴ φορά δὲν ὑπάρχει...

Ὁ Γιὸς τοῦ Γκαοὺρ προχωρεῖ χαμένα... Ξαναγυρίζει στὸ Ρομπότ. Κλείνει τὴ βαριὰ τετράγωνη πόρτα.

Ἡ συντροφίσα του ψιθυρίζει ἀνήσυχη. Τρομαγμένη :

— Λοιπόν ; Τί μποροῦν νὰ σημαίνουν ὅλ' αὐτά ;

Ὁ Κεραυνὸς μουρμουρίζει :
— Δὲν ξέρω, Θύελλα !.. Εἶναι ἡ πρώτη φορά στὴ ζωὴ μου ποὺ δὲν μπορῶ νὰ ἐξηγήσω κάτι...

Τὰ πονεμένα βογγητά τοῦ

Ποκοπίκο, συνερίζονται γιά πολ-
λές ὥρες ἀκόμα... Δὲν σταμα-
τοῦν παρὰ μονάχα σὰν ἀρχίζει
νὰ ξημερώνει...

Οἱ δυὸ Νέοι ἔχουν γίνει ψυ-
χικά καὶ σωματικά κουρέλια!

Σὲ λίγο ὁ ὕπνος, βαρὺς σὰν
λήθαργος, ἔρχεται νὰ κλείσει τὰ
βλέφαρά τους...

"Ὅμως γρήγορα συμβαίνει κά-
τι ἀπίστευτο. Κάτι τρομαχτικό!

"Ἡ Θυέλλα πέφτει κάτω ἀπ'
τὸ πρόχειρο κρεβάτι της. "Ὁ
Κεραυνὸς τὸ ἴδιο Γκρεμίζεται,
κοιμισμένος κι' αὐτὸς ἀπ' τὴν
ψηλὴ θέσῃ τοῦ πιλότου!

Εὐπνᾶνε κι' οἱ δυὸ τρομαγμέ-
νοι!.. Πασχίζουν ν' ἀνασηκω-
θοῦν. Νὰ σταθοῦν ὀρθοί. "Αδύ-
νατον! Τὸ τεράστιο Ρομπότ τα-
λαντεύεται δεξιὰ κι' ἀριστερά.
Γέρνει μπροστὰ καὶ πίσω.. Λές
καὶ πετάει ἀκυβέρνητο στοὺς
οὐρανοὺς!..

"Ὅχι! Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ
ποὺ ρίχνουν ἀπ' τὰ στρογγυλά
παραθυράκια, τὸ μυστήριο γίνε-
ται ἀκόμη μεγαλεύτερο! "Ὁ ἀ-
τσαλένιος γίγαντας δὲν βρῖσκε-
ται ψηλά.

Μόλις δυὸ—τρία μέτρα ἀπ'
τὴν ἐπιφάνεια τῆς Γῆς!..

Οἱ πτητικὲς συσκευὲς του δὲν
λειτουργοῦν. Κι' ὅμως κινεῖται
Προχωρεῖ!..

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΚΡΑΟΥΖ

"Αλήθεια!.. Ξεχάσαμε τὸν
"Αρη. Τὶ νὰ γίνηκε ἄραγε ἐκεῖ
πάνω; Γιατί ὁ «Σκοτεινὸς "Αν-
θρωπος» ἔφυγε; Γιατί ξαναγύ-
ρισε μὲ τὸν Πύραυλό του στὴ
Γῆ;

"Εμπρὸς παιδιά. Τινᾶχτε τίς
μουδιασμένες φτεροῦγες τῆς φα-

ντασίας σας... Πετᾶτε μαζὶ
μου! Σὲ λίγες στιγμὲς θὰ ἔ-
χουμε φτάσει στὸ γειτονικὸ Πλα-
νήτη. Θὰ τὰ δοῦμε καὶ θὰ τ'
ἀκούσουμε ὅλα! Σὰν νὰ ξανα-
γίνονται αὐτὴ τὴ στιγμὴ!

Καὶ νά: Βρισκόμαστε τώρα
στὸν "Αρη. Μέσα στὸ τεράστιο
ἐναέριο "Εργαστήριο τοῦ σιδε-
ρένιου Ζαλάχ!

"Ὁ Κράουζ, μὲ τὴ μικρὴ συ-
σκευὴ ποὺ ἔχει ζῶσει στὴ μέση
του, κάτω ἀπ' τὴ μπλούζα,
τρομοκρατεῖ κι' ἐκβιάζει τὸν
παντοδύναμον "Αρχοντα τοῦ
Πλανήτη. Τὸν ἔχει κάνει ὑπο-
χείριό του.

"Ὁ Ζαλάχ παθαίνει μεγάλους
ἐξευτελισμούς. Δέχεται ἀκόμα
νὰ τοῦ δώσει γυναῖκα τὴ Ραζίλ.
Τὴν πανέμορφη γαλάζια Κόρη
του!

"Ὁ «Σκοτεινὸς "Ανθρωπος»
διατάζει τώρα τὸν Κράουζ:

— Θέλω, μέσα σὲ λίγες ὥρες
νὰ καταστρέψεις τὴ Γῆ. "Αν δὲν
γίνει αὐτό, εἶσαι χαμένος!

"Ὁ Ζαλάχ ὑπακούει τυφλά.
"Ἐχει πάψει νάχει πιά θέληση
δική του. "Αλίμονό του, ἂν πα-
ρακούσει. "Ὁ κακὸς ἄνθρωπος
τῆς Γῆς θὰ πιέσει μονάχα τὸ
μικρὸ κόκκινο κουμπάκι τῆς συ-
σκευῆς του. "Αμέσως ὁ σιδερέ-
νιος ὀργανισμὸς τοῦ "Αρχοντα
τοῦ "Αρη, θὰ πάψει νὰ λειτουργ-
γεῖ. "Ὁ τρομερὸς γίγαντας θὰ
σωριαστεῖ κάτω ἀναισθητός. Σὲ
λίγες στιγμὲς θὰ ξεψυχήσει!

"Ὁ Ζαλάχ τρέμει ν' ἀρνηθεῖ
κι' αὐτὴ τὴ φορὰ. Εἶναι βέβαιος
γὰ τὸ θάνατο ποὺ τὸν περι-
μένει...

Κάνει ὅμως κατὶ ἄλλο: Χα-
σομεράει θεληματικά. "Ἡ καρ-

διά του τώρα, όσο κι' αν είναι σιδερένια, δὲν βαστάει νὰ κάνει κακό στη Γῆ. Δὲν θέλει νὰ ικανοποιήσει τὰ ἄγρια ἔνστικτα τοῦ ἀπαισιῶν κακούργου.

Κάνει πὼς σκαλίζει τάχα τὶς συσκευές του. Τὰ μηχανήματα... Δοκιμάζει τὸ ἓνα... Τὸ ἄλλο... Κάνει ὅτι μπορεί γιὰ νὰ περνᾶνε οἱ ὥρες... Ἐλπίζει πὼς στὸ μεταξύ, κάτι θὰ σκεφτεῖ. Κἄπως θὰ μπορέσει νὰ γλυτώσει ἀπ' τὰ νύχια του...

Ὁ Κράουζ δὲν εἶναι κουτός. Καταλαβαίνει τὸ τέχνασμα. Γίνεται ἐξω φρενῶν. Οὐρλιάζει ἄγρια :

— Γρήγορα, σκύλε ! Σοῦ εἶπα πὼς θέλω νὰ καταστρέψεις τὴ Γῆ!..

Ὁ Ζαλάχ δὲν ἀλλάζει τακτική. Συνεχίζει τὶς προετοιμασίες μὴ τὸν ἴδιον ἀργό ρυθμό. Παίρνει τώρα στὰ χέρια του μιὰ μεγάλη πυξίδα. Κάνει τάχα πὼς τὴν ἐλέγχει...

Ὁ «Σκοτεινὸς Ἀνθρωπος» μανιάζει. Γιὰ νὰ τὸν τρομοκρατίσει, πιέζει τὸ κόκκινο κουμπὶ τῆς θανατερῆς συσκευῆς του. Τὸ μικρὸ μυστηριώδες μηχανήμα μπαίνει σὲ λειτουργία...

Ὁ Ἀρχοντας τοῦ Ἀρη κυττάζει κατὰπληκτος τὴν πυξίδα. Ἀμέσως βάζει χαρούμενα ξεφωνητά :

— Ναί ! Θὰ κάνω ὅτι μὲ διατάξεις. Μὴ μὲ σκοτώνεις ὅμως ! Μὴ !..

Ὁ Κράουζ πιέζει πάλι τὸ κουμπί. Σταματάει τὴν κρυφὴ συσκευή του.

Ὁ Ζαλάχ ρίχνει μιὰ δευτέρη φυγαλέα ματιὰ στὴν πυξίδα. Στὸ πρόσωπό του ζωγραφίζεται

ἀπόλυτη ἱκανοποίηση. Παρακαλάει ἀμέσως τὸν Κακούργο ἄνθρωπο τῆς Γῆς :

— Νοιώθω μεγάλη ζαλάδα στὸ κεφάλι !.. Μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ συνεχίσω τὶς ἐτοιμασίες... Μπορῶ νὰ κάνω κανένα λάθος. Καμμιὰ παράλειψη .. Ἡ τρομερὴ συσκευή πού θὰ φτάσει στη Γῆ, ἴσως νὰ μὴν ἐκραγεί. Νὰ μὴ τὴν καταστρέψει !..

Ὁ σιδερένιος Ἀνθρωπος συνεχίζει μὲ δυσκολία :

— Εἶναι νύχτα πιά !.. Ἀφῆσέ με νὰ πλαγιάσω... Αὐριο τὸ πρωὶ θὰ γίνει τὸ θέλημά σου. Ὁ πλανήτης τῆς Γῆς, θὰ τιναχτεῖ στὸν ἀέρα !..

Ὁ Κράουζ στραβομουτσουνιάζει. Ὅμως δὲν μπορεί νὰ κάνει κι' ἄλλοιῳς. Μουρμουρίζει :

— Ἀς εἶναι κι' ἔτσι... Τὸ πρωὶ, καμμιὰ δικηολογία σου δὲν πρόκειται ν' ἀκούσω. Γιὰ νὰ μὴ πεθάνεις πρέπει νὰ δῶ τὴ Γῆ νὰ γίνεται ἓνα σύννεφο σκόνης στὸ γαλάζιο Ἀπειρο !..

Ὁ «Σκοτεινὸς Ἀνθρωπος» δίνει στοὺς ὅμους του μιὰ πτητικὴ συσκευή. Ἀπ' αὐτὲς πού χρησιμοποιοῦν οἱ κάτοικοι τοῦ Ἀρη... Πετᾶει ἀπ' τὸ ἐναέριο Ἔργαστήριο. Φτάνει στὸ μέρος πού ἔχει προσγειωθεῖ ὁ Πύραυλός του. Κλείνεται μέσα...

Ὅμως κάτι ἔχει ἀρχίσει γὰ ὑποψιάζεται. Τοῦ φαίνεται πολὺ παράξενη ἡ ξαφνικὴ ἀδιαθεσία τοῦ Ζαλάχ...

Πονηρὸς καθὼς εἶναι, βάζει σὲ λειτουργία τὴ συσκευή τηλεοράσεως. Θέλει νὰ κατασκοπεύσει τὸν Ἀρχοντα τοῦ Ἀρη...

Καὶ νά : Στὸ φωτεινὸ καντράν παρουσιάζεται ὁ Ζαλάχ. Ὁ

ΤΣΙΧΛΙΜΠΟΧΛΗΣ

1. 'Ο Τσιχλιμπόχλης είναι επιγραφοποιός. 'Ολη μέρα γυρίζει άδικα για δουλειά. 'Όμως ή πεν'ιά τέχνας καταργάζεται...

2. Μιά μέρα βλέπει ένα φαρμάκιο. 'Ο Καταστηματάρχης καρφώνει στον τσίχο μιιά μεγάλη κα- νούρια επιγραφή..

3. Στην ταμπέλλα είναι γραμμένες, με μεγάλα γράμματα, αυτές οι λέ- ξεις: «'Ενταυθα πωλούν- ται φρέσκα ψάρια.»

4. 'Ο Τσιχλιμπόχλης εί- ρει στον ψαρά: — «Τό ΕΝ- ΤΑΥΘΑ περιττεύει, κύριε. Τά ψάρια δέν μπορεί νά πωλούνται άλλοι...»

5. 'Ο Ψαράς θρiσκει πο- λή σωστή τήν παρατήρη- ση. Παίρνει άμέσως πινέ- λο καί μπογιά. Σβύνει τή λέξη ΕΝΤΑΥΘΑ.

6. Την άλλη μερα ο Τσι- χλιμπόχλης ξαναπρνάει. Κιττάζει με προσοχή τήν επιγραφή. Λέει σοβαρός πάλι στον Ψαρά:

7. — «Καί τό ΠΡΑΟΥΝ- ΤΑΙ δέν χρειάζεται, κύ- ριε! 'Όλοι ξέρουν πώς τά ψάρια πωλούνται. Δέν... νοικιάζονται!..»

8. 'Ο Ψαράς είναι λογι- κός άνθρωπος. Συμφωνεί άμέσως. Χωρίς νά χάσει καιρό, σβύνει καί τή λέ- ξη «ΠΡΑΟΥΝΤΑΙ.»

9. 'Ο φίλος μας ξαναπη- γαίνει στο φαρμάκιο. 'Ε- ξετάζει έμβριθως τήν τα- μπέλλα. Λέει φιλικά στον Καταστηματάρχη:

10. «Η λέξη «ΦΡΕΣΚΑ» αγαπητέ κύριε Φαρά, είναι όνoτητ. Θα μπορούσε δηλαδή τὰ ψάρια σου νὰ ἦταν καὶ μπαγιάτικα;

11. Ὁ Καταστηματάρχης ἀρχίζει νὰ νευριάζει. «Ὁμως παίρνει πάλι τὸ πινέλο καὶ τὴ μπογιὰ. Σβύνει καὶ τὴ λέξη: ΦΡΕΣΚΑ.

12. Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Τσιχλιμπόχλης φτάνει μὲ ὄψος θριαμβευτικό: — «Ἡ ταμπέλλα ἔχει κι' ἄλλο ἓνα λάθος, κύριε!..»

13. Τοῦ ἐξηγεῖ: — «Ἡ λέξη ΨΑΡΙΑ δὲν χρειάζεται κύριε. Στραβομάρα ἔχει ὁ κόσμος; Δὲν βλέπει πῶς πουλάτε ψάρια;

14. Ὁ Φαράς γίνεται ἔξω ρρενῶν. Ἀρπάζει τὴν ἐπιγραφή. Τὴν πετᾷ κάτω, τὴν ποδοπατᾷ μὲ λύσσα καὶ μανία!

15. Ὁ Τσιχλ. φτάνει σὲ λίγο μὲ τὰ σύνεργα. Τοῦ λέει: — «Εἶμαι Ἐπιγραφοποιός! Νὰ εἰς φτιάξω καρμύα... ταμπέλλα!..»

16. Ὁ Φαράς ἀρπάζει ἀπ' τὰ πόδια τὸν ἄμοιρο Τσιχλιμπόχλη. Τὸν φέρνει κάμποσες δόλτες στὸν ἄερα...

17. Τέλος τὸν χτυπάει μὲ δύναμη στὴν πρόσοψη τοῦ μαγαζιοῦ του. Τὸν κολλάει στὸν τοῖχο σὰν χαλκομανία!..

18. Ὑστερα παίρνει πάλι τὸ πινέλο καὶ τὴ μπογιὰ. Τὸν... σβύνει κι' αὐτόν. Ὅπως ἔσδυνε καὶ τὴν ταμπέλλα!

Κράουζ τὸν ἀκούει νὰ λείει στὴν Κόρη του :

—Ναί Ραζὶλ !.. Ἐντελῶς τυχαία ἀνεκάλυψα τὸ μυστικὸ τῆς μικρῆς συσκευῆς τοῦ Κακούργου. Τώρα ξέρω τί γίνεται. Ξέρω ποιά δύναμη σταματάει τὸ σιδερένιο ὄργανισμὸ μου...

Τῆς τὰ ἐξηγεῖ ὅλα μὲ κάθε λεπτομέρεια,

Τέλος καταλήγει :

—Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Κράουζ δὲν θὰ μοῦ γλυτώσει. Ἐχει βρεῖ κι' ὅλας τὸ ἀντίδοτο. Ἡ συσκευή πού ἔχει ζώσει στὴ μέση του εἶναι ἄχρηστη πιά !.. Ὁ σιδερένιος ὄργανισμός μου ἔχει γίνει ἄτρωτος ! Τὸ πρωτὶ πού θὰ γυρίσει, φριχτὸς θάνατος τὸν περιμένει !..

Ὁ κακούργος Ἐπιστήμονας τὰ βλέπει καὶ τ' ἀκούει ὅλ' αὐτά. Καταλαβαίνει πὼς ἔχει χάσει τὸ παιχνίδι. Τὸ μόνο πού τοῦ μένει, εἶναι νὰ φύγει ἀπ' τὸν Ἀρη. Νὰ ἐξαφανιστεῖ ὅσο μπορεῖ πιὸ γρήγορα.

Ἀμέσως βάζει σὲ κίνηση τὸν τεράστιο Πύραυλο. Ξεκινάει νύχτα γιὰ τὴ Γῆ. Τὸ πιὸ ἔρημο μέρος της, εἶναι ἡ ἀπέραντη κι' ἄγρια Ζούγκλα. Ἐκεῖ θὰ πάει νὰ κρυφτεῖ...

Τὰ πάρα κάτω τὰ εἶδαμε. Τὰ ξέρουμε !..

Στὴ Στρατόσφαιρα συναντιέται μὲ τὸ Ρομπὸτ τοῦ Κεραυνοῦ. Γιὰ νὰ ξεφύγει οὖν τὰ φῶτα του. Προσγειώνεται κάπου στὴ Ζούγκλα...

Ἀπ' τὰ γύρω γιγαντόσωμα δέντρα, κόβει ἀμέσως μεγάλα φουντωτὰ κλαδιά. Σκεπάζει ὁλόκληρο τὸν Πύραυλο. Ἀπὸ μακριὰ θὰ φαίνεται τώρα, σὰν ἕ-

νας τεράστιος πράσινος θάμνος...

Κανένας δὲν θὰ μπορέσει ποτε νὰ τὸν ἀνακαλύψει.

Ὁ Κράουζ στὸ διάστημα πού ἔμεινε στὸν Ἀρη, ἔχει κλέψει ἀπ' τὸν παντοδύναμο Ζαλάζ, πολλὰ μεγάλα μυστικά. Ἐχει γίνεϊ τώρα ἓνας ἀληθινὸς Μάγος τῆς Ἐπιστήμης !..

Στὴ Ζούγκλα πού ἦρθε, ἔχει κι' ἓναν ἄλλον ἀκόμα σκοπὸ. Θέλει μὲ κάθε τρόπο νὰ ἐξοντώσει τὸν Ταρζάν καὶ τὸν Γκαούρ. Κι' ὅλους τοὺς ἄλλους ἰσχυροὺς Φύλαρχους. Νὰ τρομοκρατήσῃ ὕστερα τοὺς ἄγριους Ἀραπάδες. Νὰ τοὺς κάνει σκλάβους του...

Ξέρει πὼς ἡ γῆ τῆς Ζούγκλας ἔχει μεγάλες ποσότητες ἀπ' τὰ σπάνια μέταλλα πού τοῦ χρειάζονται... Μ' αὐτὰ θὰ φτιάξῃ τὰ σύνεργα τοῦ θανάτου καὶ τῆς καταστροφῆς. Αὐτὰ πού θὰ τὸν βοηθήσουν νὰ γίνῃ ὁ Ἀρχοντας τοῦ Κόσμου ! Ὁ Κουρσάρος τῶν οὐρανῶν ! Ὁ Κατακτητὴς τοῦ Ἀπείρου ! Ὁ ἀντίπαλος καὶ νικητὴς τοῦ Θεοῦ !..

Ὅλη τὴ νύχτα, ὁ «Σκοτεινὸς Ἀνθρώπος» μένει κλεισμένος στὸν καμουφλαρισμένο Πύραυλο.

Τὸ πρωτὶ ἀρχίζει νὰ βάζει σ' ἐνέργεια τὸ καταχθόνιο σχέδιό του...

Μὲ τὴ συσκευή τηλεοράσεως ψάχνει ὁλόκληρη τὴ γύρω περιοχή.

Σὲ μικρὴ ἀπόσταση ἀπ' τὸ μέρος ποῦχεϊ προσγειωθεῖ, βλέπει πὼς βρίσκεται μιὰ μεγάλη σκοτεινὴ σπηλιά...

Μέσα σ' αὐτὴν ἔχουν στήσῃ τις φωλιές τους ἀμέτρητα τερά-

Τὸ Ρομπότ τοῦ Κερανοῦ κάνει κάθετη ἐφόρμηση. Μὲ τὴν τρο-
μερὴ δαγκάνα του ἀρπάζει τὴν Τζέιν.

στια φίδια. "Ὅλα ἀπαίσια. Φαρ-
μακερά!

Κάπου πὶο πέρα, στὸ φωτεινὸ
πλαίσιο τῆς συσκευῆς, ἀντικρύ-
ζει ἓνα μικρὸ χωριουδάκι μαύ-
ρων Καννίβαλων. "Ὅλοι - ὅλοι οἱ
κατοικοὶ του δὲν θὰ ξεπερνᾶνε
τοὺς σαράντα

"Ὁ Κράουζ βάζει ἀμέσως σὲ
λειτουργία μιὰ ἄλλη σατανικὴ
του συσκευή. Τὸ μηχανήμα
«Προβολῆς Φαντασμάτων», ὅ-
πως τὸ λέει.

Καὶ νά: Στὴν ἀσύλληπτη φαν-
τασίᾳ του δημιουργεῖ ἓνα κοπά-
δι ἀπὸ τρομακτικὰ Τέρατα. Ἀ-
νύπαρκτα στὴν πραγματικότητα!

Μὲ τὸ καταληκτικὸ του μη-
χάνημα, προβάλλει τὰ φανταστι-

κὰ αὐτὰ Τέρατα στὸ μικρὸ χω-
ριουδάκι τῶν Καννίβαλων. "Ὅπως
ἀκριβῶς στοὺς Κινηματογράφους,
γίνεται ἡ προβολὴ τῶν εἰκόνων
πάνω στὴν ὁθόνη!..

Οἱ δυστυχισμένοι Ἀραπάδες
βλέπουν ὁλοζώντανα μπροστὰ
τοὺς τὰ φοβερά Στοιχειά. Τρελ-
λοὶ ἀπὸ τρόμο καὶ φρίκη παρα-
τᾶνε τὰ χορταρένια καλύβια
τοὺς. Τρέχουν νὰ σωθοῦν!..

Τὰ φανταστικὰ Τέρατα τοὺς
κυνηγᾶνε. Ὁ Κράουζ τὰ κατευ-
θύνει τεχνικὰ. "Εἴσι ποὺ ν' ἀ-
ναγκάσουν τοὺς μαύρους νὰ φτά-
σουν στὴ Σπηλιά μὲ τὰ Φίδια.
Κι' ἀφοῦ ἄλλη διέξοδο δὲν τοὺς
ἀπομένει, νὰ μποῦν μέσα σ' αὐτή.

Τὸ σχέδιό του πετυχαίνει...

Τὰ φαντάσματα τῶν ἀνύπαρκτων Τεράτων, στέκουν τώρα στ' ἀνοιγμα. Ἐμποδίζουν τοὺς Καννίβαλους νὰ ξαναβγοῦν ἔξω...

Ἄλμονο! Κυντάξτε τώρα:

Τὰ μεγάλα φαρμακερὰ φίδια κουλουριάζονται μὲ λύσσα γύρω ἀπ' τὰ κατὰμαυρα γυαλιστερά κορμιά τῶν Ἀραπάδων! Ἐξεῖ-
νοι οὐρλιάζουν ἀπαίσια. Σπαρ-
χτικά!.. Σφίγγουν μ' ἀπόγνωση
τοὺς λαιμοὺς τῶν μανιασμένων
ἐρπετῶν. Δαγκώνουν μὲ λύσσα
τὰ κρῦα λεπιδωτὰ κορμιά τους!

Φίδια κι' ἄνθρωποι ἔχουν γί-
νει τώρα ἓνα τραγικὸ κουβάρι!..
Στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Σπηλιάς ξε-
τυλῆγονται σκηνὲς ἀφάνταστης
φρίκης!

Καλὰ ποὺ ὄλ' αὐτὰ τὰ βλέπε-
τε μὲ τὰ ἴδια σας τὰ μάτια...
Ἄλλοιῶς θάταν ἀδύνατο νὰ σᾶς
τὰ περιγράψω!..

Ὁ «Σκοτεινὸς Ἄνθρωπος»
παρakoλoυθεῖ σιὸ φωτεινὸ πλαι-
σιο τῆς τηλεοράσεως, τὴ φοβερὴ
αὐτὴ τραγωδία. Ἐκφραση ἁ-
γριας χαρᾶς ἔχει ζωγραφιστεῖ
σιὸ ἀπαίσιο πρόσωπό του. Ἡ
κακιὰ ψυχῇ του νοιώθει ἀνεί-
πωτη ἡδονὴ στὸ θανατερὸ αὐτὸ
δράμα!

Τέλος κάποτε τὰ μάτια του
χορταίνουν. Τὸ φοιχτὸ θέαμα
δὲν ἔχει πιά ἐνδιαφέρον γι' αὐ-
τόν...

Ἀμέσως παίρνει ἀπ' τὸν Πύ-
ραυλο ἓνα παράξενο σιδερένιο
κουτί. Τρέχει στὴ Σπηλιά ποὺ
γίνεται τὸ καχὸ. Στέκει στ' ἄ-
νοιγμά της. Ἀπ' τὸ μεταλλικὸ
κιβώτιο βγάζει μιὰ μικρὴ γυάλινη
χειροβομβίδα. Εἶναι γεμάτη μ' ἓ-
να γαλάζιο ὑγρὸ... Τὴν πετάει
μὲ δύναμη στὸ ἐσωτερικὸ τῆς

Σπηλιάς. Σκάζει μὲ τρομαχτικὸ
κρότο. Τὸ γαλάζιο ὑγρὸ γίνεται
σὰν καπνὸς ἀπ' τὴν πίεση τῆς
ἐκρηξέως. Ἐκτοξεύεται παντοῦ.

Καὶ νά: Σὲ λίγες στιγμὲς ἡ
λυσσοσμένη μάχη σταματάει...
Φίδια κι' ἄνθρωποι γέρνουν ἀρ-
γὰ κάτω. Μένουν ἀκίνητοι. Σὰν
νεκροί.

Ἡ γυάλινη χειροβομβίδα μὲ τὸ
ναρκωτικὸ ἔχει κάνει τὸ θαμ-
μα της.

Ὁ κακοῦργος Ἐπιστήμονας
περμιέει λίγο ἀπ' ἔξω. Μέχρι
ποῦ νὰ ξεθυμάνει τὸ γαλάζιο
ὑγρὸ. Δὲν ἔχει καιμιά ὄρεξη νὰ
πάθει κι' αὐτὸς τὰ ἴδια!..

Τέλος μπαίνει στὴ σπηλιά. Ἀ-
νοίγει πάλι τὸ σιδερένιο κουτί.

Βγάζει ἓνα μεγάλο κοφτερὸ
μαχαίρι. Κόβει ἓνα-ἓνα τὰ κε-
φάλια ὄλων τῶν ἀραπάδων, κι'
ὄλων τῶν φιδιῶν.

Βάζει μιὰ κόκκινη ἀλοιφή πά-
νω στοὺς κομμένους λαιμούς.
Ὑστερα κάνει κάτι ἐξωφρενικὸ!

Στοὺς χοντροὺς λαιμοὺς τῶν
φιδιῶν κολλάει τ' ἀνθρώπινα κε-
φάλια. Καὶ στοὺς λαιμοὺς τῶν
ἀραπάδων τὰ κεφάλια τῶν φι-
διῶν!

Ἡ κόκκινη ἀλοιφή ἔχει μαγι-
κὴ δύναμη. Τὰ κεφάλια θρέ-
φουν ἀμέσως πάνω στοὺς και-
νοῦς λαιμούς. Ὅπως καὶ οἱ
μαῦροι καὶ τὰ φίδια, εἶναι ἀναι-
σθητοὶ ἀκόμα...

Ὁ Κράουξ ξαναβάζει στὸ κου-
τί τὸ μαχαίρι καὶ τὸ βάξο μὲ
τὴν ἀλοιφή. Φεύγει ἀργά. Ξανα-
γυρίζει στὸ μέρος ποὺ βρίσκεται
ὁ Πύραυλος.

Τώρα ἐτοιμάζει μίαν ἄλλη σα-
τανικὴ καὶ καταχθόνια συσκευή
του. Μόλις οἱ ἀραπάδες καὶ τὰ

φίδια συνέλθουν απ' τη νάρκωση, θά τῇ βάλει σ' ἐνέργεια...

Με τὸ μηχανήμα αὐτὸ θά ἐκτοξεύσει στὴ Σπηλιὰ μυστηριώδη μαγνητικὰ κύματα. Θά ἐπιβάλλει μ' αὐτὰ τὴ θέλησή του πάνω στὰ τερατώδη δημιουργήματα τοῦ ἐγκληματικοῦ του ἐγκέφαλου. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη δὲν θά κάνουν πιαρὰ μονάχα ὅ,τι τὰ διατάζει...

ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΕΡΟΥ ΜΠΟΧΑΡ

Ἄνθρωποι κι' ἡ Θύελλα, ὅπως εἶδαμε, ξυπνοῦν ξαφνιασμένοι μέσα στὸ Ρομπότ. Νοιώθουν τὸν ἀτολήνιο γίγαντα νὰ ταλαντεύεται. Νὰ προχωρεῖ σὲ ὕψος δὺς ὡς τρία μέτρα πάνω απ' τὴν ἐπιφάνεια τῆς Γῆς... Κι' ὅμως οἱ μηχανές του δὲν λειτουργοῦν...

Μὰ νά: Τὸ μυστήριο δὲν ἀργεῖ νὰ λυθεῖ...

Οἱ δὺς Νέοι καταφέρνουν ἐπὶ τέλος νὰ δοῦν τί συμβαίνει... Τὸ Ρομπότ δὲν κινεῖται βέβαια μόνο του. Ἕνας ὑπεργίγαντας, μὲ τεράστιο τρομαχτικὸ κεφάλι, τὸ κρατάει στὴν ἀγκαλιά του.

Εἶναι ὁ τρομερὸς Μποχάρ! Ὁ Τερατάνθρωπος τῆς Ζούγκλας μὲ τὴν ἀφάνταστη δύναμη!

Περνοῦσε τυχαία απ' τὸ μέρος αὐτό. Εἶδε τὸν ἀκίνητο Ρομπότ. Τὸν νόμισε γιὰ ζωντανὸ γίγαντα. Σὰν τὸν εἶσε αὐτό του. Φαντάστηκε πὼς ὁ σιδερένιος αὐτὸς ἄνθρωπος, ἦρθε στὴ Ζούγκλα γιὰ νὰ τὸν πολέμησει. Νὰ τοῦ κάνει κακό...

Ὁ Μποχάρ ἔχει μεγάλο κεφάλι. Ὁχι ὅμως καὶ πολὺ μυαλό!

Ὁ μακαρίτης ὁ Ποκοπίκο εἶ-

χε πεῖ κάποτε γι' αὐτόν:

— Ὅταν γλέψεις τὴν κεφάλι του, ἀδερφέ μου, θαρρεῖς πὼς θάχει μὴ κατὰνα μυαλό. Κι' ὅμως ὅλο-ὅλο τὸ μυαλό του χοιράει σ' ἓνα... κονταλάκι τοῦ γλυκοῦ!

Ἔτσι, ὁ ἀνόητος Τερατάνθρωπος, παίρνει σκλάβο του τὸν φανταστικὸν ἀντίπαλο. Τὸν τραβάει γιὰ τὸ τεράστιο κούφιο βουνό του. Ἐκεῖ λογαριάζει νὰ σπάσει μὲ βράχια τὸ σκληρὸ καβούκι του. Νὰ τὸν... φάει!

Ὅπως ὁ Ἀητὸς σπάζει τὸ καβούκι τῆς χελώνας. Γιὰ νὰ καταβροχθίσει τὸ νόστιμο φαῖ της.

Ὁ Κεραυνὸς δὲν χάνει στιγμή. Γιὰ νὰ κάνει τὸν Μποχάρ νὰ παρατήσῃ τὸ Ρομπότ, βάζει σὲ κίνηση τὶς μηχανές του.

Ὁ Τερατάνθρωπος ἔχει συνηθίσει τώρα στοὺς κρότους. Δὲν τοὺς φοβάται πιά. Τ' ἀντίθετο συμβαίνει: Ὁ σματὰς ποὺ γίνεταί τὸν ἐξοργίζει. Τὸν κάνει θυμωμένο.

Φαντάζεται πὼς ὁ σιδερένιος γίγαντας ξύπνησε. Πὼς θέλει νὰ παλαίψῃ μαζί του. Νὰ τὸν σκοτώσῃ. Νὰ τὸν φάει!

Καὶ νά: Κάνει ἀμέσως κατὰ πληκτικὸ! Μὲ ἀφάνταστη δύναμη κι' ὀρμὴ χτυπάει κάτω τὸ τεράστιο Ρομπότ. Τὸ ξανασηκώνει. Τὸ ξαναχτυπάει. Κι' αὐτὸ γίνεται πολλὰς φορὲς. Συνέχεια. Χωρὶς διακοπὴ.

Ὅπως ἀκριβῶς ἓνας ψαράς χτυπάει στὰ βράχια τ' ἀχταπόδι.

Ἡ δύναμη τοῦ τερατάνθρωπου Μποχάρ, εἶναι ἀφάνταστη Τρομαχτικὴ!

Οἱ μηχανές τοῦ Ρομπότ πα-

θαίνουν ἀμέσως βλάβη. Σταματούν.

Μέσα στήν κοιλιά του, ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Θύελλα περνᾶνε στιγμὲς τραγικῆς. Τινάζονται μὲ φόρα δεξιὰ κι' ἀριστερά. Χτυπᾶνε μὲ δύναμη πάνω στὰ μηχανήματα. Πάνω στὶς ἀμέτρητες συσκευὲς τοῦ ἀτσαλένιου γίγαντα. Τὰ κορμὰ τους ματώνουν. Κινδυνεύουν νὰ σκοτωθοῦν.

Καὶ νά : Σὲ μιὰ στιγμή γίνεται καὶ παράξενο. Πολύ παράξενο !

Ὁ Μποχάρ παραταίει ξαφνικὰ τὸ Ρομπότ. Βγάζει πονεμένο μουνγγρητό ! Φέρνει μ' ἀλόγωση τὰ χέρια στὸ κεφάλι του. Ποιὰ μὲ τρέχει τὸ αἷμα ἀπ' αὐτό ! Λές καὶ δέχτηκε κάποιον ἀόρατο χτύπημα !

Τὸ βάζει ἀμέσως τρομαγμένος στὰ πόδια. Τρέχει σὰν τρελλὸς νὰ σωθεῖ. Τὰ γύρω βουνὰ ἀντιλαλοῦν τὸ ἀπαίσιο οὐρλιαχτὸ του !

Ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Θύελλα, βρίσκονται ἀναίσθητοι τώρα, μέσα στήν κοιλιά τοῦ ἀτσαλένιου γίγαντα. Ἐχουν χτυπήσει ἄσχημα...

Ἀλίμονο ! Ποιὸς θὰ τοὺς βοηθήσει αὐτὴ τὴ φορὰ ; Μὰ κι' ἂν βρισκόταν κανένας, τίποτα δὲν θὰ μπορούσε νὰ κάνει. Ἡ βαριά σιδερένια πόρτα τοῦ Ρομπότ εἶναι κλειδωμένη ἀπὸ μέσα. Θάταν ἀδύνατο τὰ μεῖ.

Περνάει μιὰ ὥρα πάνω-κάτω. Πρῶτος συνέρχεται ὁ Κεραυνός. Ἀνοίγει τὰ μάτια ἀνήσυχος. Νοιώθει πὼς δὲν μπορεῖ νὰ κουνήσει τὰ χέρια του. Οὔτε νὰ ση-

κωθεῖ ὀρθός. Τὸ κορμὶ του, ἀπ' τοὺς ὤμους μέχρι τὴ μέση, εἶναι τυλιγμένο σφιχτὰ μὲ γερὸ σχοινί.

Πλάι του βρίσκεται ἀκόμα ἀναίσθητη ἡ Θύελλα. Κι' αὐτὴ τὸ ἴδιο δεμένη. Μονάχα τὰ πόδια τους εἶναι λεύτερα !

Ὁ Γιδὸς τοῦ Γκαοὺρ φωνάζει ὅσο πὸ δυνατό μπορεῖ :

— Θύελλααα ! Θύελλααα !

Σκουντάει καὶ μὲ τὰ πόδια τὴν πανώρια συντρόφισσά του. Τὴ συνφέρει.

Τώρα κι' οἱ δύο, μέσα στήν κοιλιά τοῦ Ρομπότ, βασανίζονται ἀπὸ μεγάλες ἀπορίες :

Ποιὸς χτύπησε στὸ κεφάλι τὸν Τερατάνθρωπο ; Ποιὸς ἦταν ὁ ἄγνωστος πού τοὺς ἔσωσε ἀπ' τὰ φοβερά χέρια του ; Ποιὸς τώρα, σὰν ἦταν ἀναίσθητοι, τοὺς ἔδεσε τὰ χέρια ; Καὶ πὼς μπόρεσε νὰ μπεῖ στὸ Ρομπότ ; Ἀφοῦ ἡ πόρτα του ἦταν κλειδωμένη ἀπὸ μέσα ;

Ὁ Κεραυνὸς μουρμουρίζει :

— Ποτὲ ἄλλοτε στὴ ζωὴ μου, δὲν μπορούσαν συμβεῖ τέτοια περιεργὰ πράγματα. Μόνο μὲ κάποια ὑπερφυσικὴ δύναμη θὰ μπορούσαν νὰ ἐξηγηθοῦν !..

Συνεχίζει σὲ ἄλλο τόνο :

— Τώρα πρὶν μὲ κάθε τρόπο νὰ κόψουμε τὰ σχοινιά. Νὰ λύσουμε τὰ χέρια μας. Ἄν μείνουμε ἔτσι, θὰ πεθάνουμε ἀπὸ δίψα καὶ πείνα...

Ἡ Θύελλα ἔχει μιὰ ἰδέα :

— Νὰ τρίψουμε πολλὴ ὥρα τὰ σχοινιά πάνω στὶς σιδερένιες γωνιὲς τοῦ Ρομπότ. Σιγὰ-σιγὰ θὰ κοποῦν !

Ὅμως δὲν προφταίνει νὰ τελειώσει. Ξαφνικὰ νοιώθει καὶ νὰ σκαλίζει τὸ κεφάλι της. Κά-

‘Ο Μποχάρ σηκώνει με δυσκολία τὸ τεράστιο Ρομπότ. Προχωρεῖ κατὰ τὸ κούφιο βουνό του.

τι σὰν ποντικός !..

Σουβλερά νύχια γρατζουνᾶνε τὸ δέρμα, κάτω ἀπὸ τὰ ογουρά ξανθὰ μαλλιά της.

Τρομαγμένη ρωτᾷ τὸν Κεραυνό :

— Βλέπεις τίποτα στὸ κεφάλι μου ; Μὰ τί πρᾶμμα εἶναι αὐτὸ, Θεέ μου !..

‘Ο Σύντροφος της γυρίζει μὲ δυσκολία. Κυντάζει. Δὲν βλέπει τίποτα... Μὰ δὲν προφταίνει νὰ τῆς τὸ πεῖ : Τὴν ἴδια στιγμή νοιώθει κι’ αὐτὸς στὸ κεφάλι του τὸ ἴδιο γρατζούνισμα !..

Περίεργο ! Τίποτα δὲν φαίνεται καὶ στὸ δικό του κεφάλι...

‘Ομως τὸ ἀφόρητο γρατζούνισμα συνεχίζεται. ‘Η φαγούρα

ποὺ νοιώθουν εἶναι τρομερή !..

Τὰ χέρια τους εἶναι δεμένα. Τοὺς εἶναι ἀδύνατο νὰ τὰ κουρλήσουν. ‘Ετσι, πασχίζουν νὰ κάνουν καὶ ἄλλο.

Ξαπλωμένοι καθὼς εἶναι, γυρίζουν στὸ ἓνα πλευρὸ. Κουλουριάζουν ὅσο μποροῦν περισσότερο τὰ κορμιά τους. Μαλεύουν τὰ πόδια. Ζητᾶνε νὰ τὰ φέρουν στὰ κεφάλια...

‘Ο Κεραυνὸς εἶναι ἀφάνταστα ἐλύγιστος. Μὲ μεγάλη δυσκολία τὸ καταφέρνει. ‘Αρχίζει νὰ ξύνει τὸ κεφάλι του.

Τὴν ἴδια στιγμή στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ Ρομπότ ἀντηχεῖ γνώριμο γέλιο :

— Χά, χά, χά !.. Χά, χά χά !..

Καὶ μὰ στριγγ'λιάρικη φωνού-
λα νὰ κοροϊδεύει :

— Δὲν στὸ εἶπα, Κεραυνάκο
μου ; Θὰ σοῦ κάνω ἐγὼ λαχτάρα
ποῦ θὰ ξύνεις τὸ κεφάλι μὲ τὰ
πόδια σου ! Χά, χά, χά !..

Τρελλοὶ ἀπὸ χαρὰ κι' οἱ δύο,
φρονάζουν μ' ἓνα στόμα :

— Ζῆς λοιπόν, Ποκοπίκο ;
Βρίσκεσαι κοντὰ μας ;

Κυττάζουν δεξιὰ κι' ἀριστερά.
'Ο νάνος δὲν φαίνεται πονθενά.

'Η Θυέλλα θυμᾶται τὰ πονε-
μένα βογγητὰ τῆς περασμένης
νύχτας. 'Ανατριχιάζει. Ψιθυρίζει
μὲ φρίκη στὸν Κεραυνό :

— 'Αλίμονο !.. Εἶναι ὁ βρυκό-
λακας τοῦ σκοτωμένου Νάνου !..

'Η φωνὴ τοῦ Ποκοπίκου ἀκού-
γεται πάλι :

— Βρὲ ποιανοῦ «σκοτωμένου»
καὶ πράσιν' ἄλογα ! Τοῦ λόγου
μου ζῶ καὶ βασιλεύω, καὶ μὲ
κόνιλους παλεύω !.. 'Αμέεε !..
Μιονάχα ποῦ τυγχάνω... 'Αόρα-
τος 'Ανθρώπος ! 'Αόρατος ἀπὸ
κορυφῆς μέχρι... χατζάρας, ποῦ
λένε !

'Η Θυέλλα ἀρχίζει νὰ συνέρ-
χεται. Ψιθυρίζει χαμένα :

— Καὶ τὸ λιοντάμι ;

'Η φωνὴ τοῦ Νάνου τὴν πλη-
ροφορεῖ :

— Τόφαγα ! Νᾶταν κι' ἄλλο !..

'Ο Κεραυνὸς ἀγριεύει :

— 'Αν εἶσαι ζωντανός, Ποκο-
πίκο, μίλησε ! 'Εξήγησέ μας...

'Ο Νάνος παραξηγιέται :

— 'Ακουσε νὰ σοῦ πῶ : 'Α-
γριάδες σὲ λόγου μας δὲν περ-
νᾶνε !

Κάτσε φρόνιμα καὶ θὰ στὰ
πῶ ὅλα μὲ τὸ σὶ καὶ μὲ τὸ νίγμα !..
'Υστερις θὰ σᾶς λύσω νά... βο-
σκήσετε !

'Αρχίζει νὰ τοὺς ἐξηγεῖ :

— Τὸ λοιπόν, ἀδερφέ μου, θυ-
μόσαστε στὸ Λονδίνο ποῦ μὲ
βρίκατε κρυμμένον στὸ 'Εργα-
στήριο ; Εἶχα πάει κι' ἐκλειψα
τὸ μικρὸ μηχανηματάκι. Αὐτὸ ποῦ
αἷμα τὸ βάλεις μπροστά, σὲ κάνει
ἀόρατο. .

» Τὸ λοιπόν τόκρυψα στὸ παν-
τελονάκι μου. 'Υστερις παρᾶ-
σταινα τάχα πὼς δὲν ἤθελα νὰ ρ-
θῶ μαζί σας καὶ τὰ τοιάπτα !
Λόγω τούτου κι' ἐτραγοῦδησα ἐκ
τοῦ βάξεος ὅπερ εἶχα κρυφτεῖ.
Γουστάρω νὰ μὲ βοῇτε. Νὰ
μὲ πάρετε μαζί. Νὰ σᾶς κάνω
τὴ λαχτάρα. Νὰ βγάλω τ' ἄχι
μου !.. 'Αμέεε !

» Κατόπιν, τὸ ὅποῖον, φτά-
σαμ' ἐδῶ !.. Τότες κάνω τὸ κόλ-
πο περὶ διὰ πρὸς νεροῦ μου.
Βγαίνω ἐξωθεν. Κρύβομαι στὸ
σκίνο. Βάξω μπρὸς τὸ κλεμμένο
συσκευάκι... Αὐτὸ ἦτανε, ἀδερ-
φέ μου ! 'Εντὸς ὀλίγων λεπτῶν,
ἀόρατος ὁ μάγκας ! Μὲ περιζο-
λουθεῖτε ;

» Στὸ πὶ καὶ φὶ χαράζω διὰ
τῆς χατζάρας τὴν ποδάρη μου.
'Εξ οὗ καὶ τὸ αἷμα ὅπερ βρή-
κατε ἐπὶ τοῦ γρασιίδεος. 'Υστερις
σχίζω καὶ δύο τρία κουρέλια ἐκ
τοῦ παντελονακίου μου. Τὰ βου-
τῶ ἐπὶ τοῦ αἵματος... Τοιοῦτο-
τρόπως ἐξασφαλίζω τὸ... ἄλλο-
θι !..

« Τέλος κάνω ὅπως οὐρλιά-
ζουν τὰ θεριά. Ζητῶ καὶ βοή-
θεια... Τοῦ λόγου σας βγαίνετε
ἐξω. Γλέπετε τὰ αἵματα καὶ τὰ
κουρέλια. Τὸ χόβετε τὸ παρα-
μῦθι...

» Κατόπιν ὁλόκληρη τὴ νύξ
καβαλλήχεψα τὸ Ρομπόταρο.
'Ολο ἄχ καὶ βάχ τὸ πάγαινα !

Ποῦ νὰ δεῖτε ὅμως ! Ἀόρατος, ὁ μάγκας !..

» Τὸ πρῶτὸ νάσου κι' ὁ μπάρμπα Κέφαλος ! Σὰς μαγγώνει, ἀδερφέ μου, καὶ πάει λένοντας !.. Μὰ ἐντὸς ὀλίγου τί νὰ δεῖ ; Χτυπεῖ κάτω τὸ Ρομπότ σὰν χαπόδι !.. Ἀμέσως σκαρφαλώνω σ' ἓνα δένδρο. Πηδῶ ἐπὶ τοῦ σφερκοῦ του. Τοῦ σερβίρω χατβαριά στὴν κεφάλαι. Τὸν παίρνουνε τὰ πετιμέζια !

» Ἀκολουθῶ, ἀδερφέ μου, εἰσέρχομαι ἐπὶ τῆς κοιλάδας τοῦ «Σιδερένιου Μαντράχαλου». Σὰς δένω τὰ χέρια... Τέλος ἤρθατε στὰ σύγκαλά σας... Τότες μὲ τὰ νύχια μου σὰς γρατσουνάω τις κεφάλαι !.. Χά, χά, χά !.. Χά, χά, χά !..

Ὁ Κεραυνὸς ρωτᾷ τὸν ἀόρατο νάνο :

— Καὶ πὼς πέρασες μέσα στὸ Ρομπότ, βρὲ θηριό ; Ἀπὸ ποῦ μτῆρες ;

Ὁ Ποκοπίκο χαμηλώνει ντροπαλά τὰ μάτια. Μουρμουρίζει :

— Ἀπὸ πίσω, μετὰ συγχωρήσιος...

— Ἀπὸ ποῦ ;

— Ἀπὸ πίσω, ντέ ! Κάνεις πὼς δὲν ἀντιλήβωσι ; Δὲν ἔχει μιὰ τρύπα στὰ ὑπίσθια ; Ἀπὸ κεῖ ποῦ πετᾶμε τὰ σκουπίδια !..

Ὁ Νάνος καταλήγει τώρα γελαστός :

— Κι' ἔτσι μάγκα Κεραυνέ, τὴν ἐπαθες τὴ λαχτάρα ! Ἐξυσεσ τὴν κεφάλαι μὲ τὰ πόδια σου ! Ἀμέε !

Ὁ Γιὸς τοῦ Γκαοῦρ τὸ φυσάει καὶ δὲν κρυώνει. Μὲ δεμέναι τὰ χέρια καθὼς εἶναι, τὸν διατάζει ἄγρια :

— Ἐμπρός ! Λῦσε με τώρα νὰ σὲ σπάσω στὸ ξύλο !

Ὁ Ποκοπίκο τ' ἀποκρίνεται σοβαρά :

— Ὁχι. Δὲν παίζω ἔτσι ! Ἄν θέλεις ἀλλοιῶς : Πηδῶ νὰ μὲ σπάσεις στὸ ξύλο, κι' ὕστερα νὰ σέ... λύσω !

ΤΑ ΤΕΡΑΤΑ ΤΟΥ ΚΡΑΟΥΖ

Ἡ πανόρια Ταταμποῦ βρίσκειται μονάχη στὴν κορφὴ τοῦ περὶφανου Ἑλληνικοῦ βουνοῦ. Ὁ Γκαοῦρ ἔχει πάει μέχρι τὴ σπηλιὰ τοῦ Ταρζάν...

Ὁ ἥλιος κοντεύει νὰ φτάσει στὴ μεση τ' οὐρανοῦ. Πλησιάζει μεσημέρι...

Ἡ μελαψὴ Ἑλληνίδα ἔχει ξαπλώσει στὸ σκιερὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς της... Φαίνεται μελαγχολικὴ. Βαθιά συλλογισμένη. Σὲ μιὰ στιγμή ψιθυρίζει. Σὰν νὰ καυβεντιάξει μὲ τὸν ἑαυτὸν της :

— Ἀλίμονο !.. Ὁ Κεραυνὸς ἔχει κάνει σκλάβο του τὴν καρδιά μου !.. Ὅμως ἡ ἀγάπη ποῦ νοιώθω γι' αὐτὸν εἶναι παράξενη. Ἀλόκοτη ! Δὲν μοιάζει μὲ τὴν ἀγάπη ποῦ αἰσθάνομαι γιὰ τὸν Γκαοῦρ !.. Τὶ νὰ συμβαίνει ἄραγε ; Τὶ νὰν ἔκεινο ποῦ μὲ κάνει νὰ θέλω νὰ βρίσκεται κοντά μου πάντα τὸ μελαψὸ παιδάκι ;

» Ὁ Κεραυνὸς λέει πὼς εἶναι γιὸς μου !.. Μὰ αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατόν !.. Κι' ὅμως ! Νοιώθω πὼς σὰν παιδί μου τὸν ἀγαπῶ ! Σὰς σπλάχνο μου !..

Ἡ ἄμοιση Μητέρα σταματᾷ ξαφνικά. Παράξενο σούρσιμο ἀκούει στὰ βράχια... Πετιέται ὀρθή. Κυττάζει ἀνήσυχη...

Καὶ γὰ : Τὰ μεγάλα μαῦρα

μάτια της ἀνοίγουν διάπλατα. Στὸ πρόσωπό της ζωγραφίζεται τὸ φόβος καὶ φρίκη. Ἄπ' τὰ πλατεῖα στήθεα της βγαίνει σπαραχτικὸ ξεφώνητό :

— Βοήθεια Γκαούρ ! Σῶσε με!..

Γυρίζει ἀμέσως. Μ' ἓνα πύδημα βρίσκεται μέσα στὴ σπηλιά. Πασχίζει νὰ κλείσει πρόχειρα μὲ ξύλα τ' ἀνοιγμά της!..

Δὲν προφταίνει.

Ταυτόχρονα σχεδόν, πάνω ἀπὸ δέκα πέντε τρομαχτικὰ Τέ-ρατα παρουσιάζονται μπροστά της.

Ἔχουν κορμὰ τεράστιων φιδῶν. Κεφάλια ἄγριων Καννίβαλων !

Εἶναι τὰ τρομερὰ δημιουργήματα τοῦ ἀπαίσιου Κράουζ. Τὰ μισὰ ἔχει στείλει στὸ βραχώδες βουνό. Τ' ἄλλα μισὰ στὴ σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας !

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα βρίσκει-ται σὲ τραγικὸ κίνδυνον. Ὅμως γρήγορα συνέρχεται ἀπ' τὴν πρώτη φοβερὴ ἐντύπωση. Ἀτρόμητη ὅπως πάντα, τραβάει τὸ μαχαίρι της. Μὲ τὸ πρῶτο χτύπημα, κόβει πέρα γιὰ πέρα τ' ἀνθρώπινο κεφάλι ἐνὸς φιδιοῦ. Χύνεται μὲ λύσσα νὰ κατασπαράξει καὶ τ' ἄλλα.

Ἀλίμονο ! Κάποιο ἀπ' τὰ φίδια κουλουριάζεται στὰ πόδια της. Ἡ μελαψὴ γυναῖκα γκρεμοτσακίζεται κάτω. Μπροστά στ' ἀνοιγμα τῆς πέτρινης σπηλιάς. Χτυπάει στὸ μέτωπο. Τὸ αἷμα ποὺ τρέχει βουρκώνει τὰ μάτια της. Βάφει κόκκινη τὴ θορίά της. Σιγά-σιγά παύει νὰ βλέπει.

Τ' ἀπαίσια ἐρπετὰ κουλουριάζονται τῶρα στὸ ἀγαλματένιο

κορμί της. Τ' ἀνθρωπινὰ τοὺς κεφάλια τῆς δαγκώνουν τὶς σάρκες.

Ἡ Ταταμποῦ ξεφωνίζει μ' ἀπόγνωση. Οἱ στιγμὲς τῆς ζωῆς της μετριοῦνται πιά στὰ δάχτυλα. Ποτὲ δὲν εἶχε ξαναβρεθεῖ σὲ τόσο φριχτὴ θέση !

Ὅμως ὁ Θεὸς δὲν τὴν ἀφήνει νὰ χαθεῖ.

Ξαφνικὰ γνώριστο πτερούχομα ἀντηχεῖ πάνω ἀπ' τὸ καταματωμένο κεφάλι της.

Εἶναι ὁ τετραπέρατος Πίκ. Τ' ἀγαπημένο κοράκι τοῦ Συνοτρόφου της.

Καὶ νὰ : Τὸ Μαῦρο Πουλί στιγμὴ δὲν ἀφήνει νὰ χαθεῖ. Κάνει ἐναέριες βουτιές. Χύνεται πάνω στ' ἀνθρωπόμορφα φίδια. Μὲ τὸ σκληρὸ ράμφος του τὰ χτυπάει ἓνα-ἓνα στὰ μάτια. Τὰ τυφλώνει !

Ἀμέσως πτερουγίζει πάλι ψηλά. Κάνει ἄλλες βουτιές. Σὲ λίγες στιγμὲς τᾶχει τυφλώσει σχεδὸν ὅλα.

Ἐνα μονάχα μένει. Τὸ τελευταῖο. Τὸ πιὸ μεγαλόσωμο !

Ὁ φοβερὸς Πίκ βουτάει καὶ γι' αὐτό. Προφταίνει καὶ τὸ χτυπάει στ' ἀριστερὸ μάτι. Ὅμως τὸ Τέρας γυρίζει τὸ κεφάλι. Τοῦ δαγκώνει τὴ μιὰ φτεροῦγα ! Τὸ συγκρατεῖ.

Τώρα τὸ καλὸ Κοράκι βρίσκει-ται σὲ τραγικὴ θέσι. Τὸ φίδι τὸ κρατάει γερὰ κάτω στὴ γῆ. Θὰ κουλουριαστεῖ γύρω στὸ πτερωτὸ κορμί του. Θὰ τὸ πνίξει.

Ὅμως ὁ Πίκ ἔχει τυφλώσει τ' ἄλλα Τέρατα. Ἡ Ταταμποῦ εἶναι λεύτερη πιά. Μὲ τὶς παλάμες σκουπίζει γρήγορα τὰ αἷματα ἀπ' τὰ μάτια της. Ἡ θο-

ριά της καθαρίζει. Βλέπει τὸ κακὸ ποὺ γίνεται.

Σβέλτε καθὼς εἶναι, δὲν χάνει στιγμή. Καρφώνει μὲ δύναμη τὸ μαχαίρι της στο λαίμω τ' ἀνθρωπόμορφου φιδιού. Τοῦ κόβει τὴ ραχοκοκαλιά. Τὸ σκοτώνει !

Ὁ Πικ λεύτερος τώρα φτερουγίζει ψηλά. Κράζει δυνατά. Χαρούμενα !

Ἡ συντροφίσα τοῦ Γκαούρ ἔχει σωθεῖ.

Τὰ τυφλωμένα φιδία οὐρλιάζουν ἀπαίσια. Σέρνονται στὰ στραβά ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Φτάνουν στ' ἀκρινὰ βράχια τῆς κορφῆς. Ἀρχίζουν νὰ κατεβαίνουν. Ὁμως τ' ἀνθρώπινα κεφάλια τους εἶναι βιαριὰ. Τὰ παρυσέρονουν στὸν κατήφορο. Γκρεμοτσακίζονται στὸ τρομαχτικὸ βάραθρο !

Τὴν ἴδια στιγμή φοβερὸ κακὸ γίνεται καὶ στὴ σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Εἴκοσι, πάνω κάτω, μαῦροι Καννίβαλοι, μὲ φιδίσια κεφάλια ἔχουν φτάσει ἐκεῖ. Ὁ «Σκοτεινὸς Ἀνθρωπος» τάχει στείλει νὰ ἐξοντώσουν τὸν Ταρζάν.

Ὁμως ἡ τύχη θέλησε νὰ βρῆσκαται ἐκεῖ κι' ὁ Γκαούρ. Ὁ γιγαντώσωμος καὶ πιστὸς φίλος του.

Τὰ τέρατα αὐτά, μὲ τὸ φιδίσιο φαρμακερὸ κεφάλι, εἶναι πολὺ πιὸ τρομερὰ ἀπ' τὰ πρῶτα. Γιατὶ ἓνα μονάχα δάγκωμά τους εἶναι ἱκανὸ νὰ χαρίσει τὸ θάνατο !

Οἱ δυὸ σύντροφοι βρίσκονται ξαφνικὰ περικυκλωμένοι στὴν περιοχὴ τῆς σπηλιάς.

Οἱ Καννίβαλοι δὲν εἶναι πολ-

λοὶ βέβαια γι' αὐτούς. Ἀπὸ δέκα στὸν καθένα πέφτουν... Εὐκολὰ θὰ μπορούσαν νὰ χτυπηθοῦν μαζί τους. Νὰ τοὺς κάνουν καλὰ !

Ὁμως αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνει τώρα. Οἱ Ἀραπάδες ἔχουν πάνω στοὺς ἀνθρώπινους λαιμούς τους φιδίσια φαρμακερὰ κεφάλια. Κάποιος ἀπ' ὅλους θὰ ξεφύγει. Θὰ χύσει τὸ θανατερὸ φαρμάκι μέσα στὸ αἷμα τους.

Ὁ μελαψὸς κι' ὁ λευκὸς γίγαντας, σαστίζουν γιὰ λίγες στιγμές. Δὲν ξέρουν τί νὰ κάνουν.

Τέλος ὁ Ταρζάν παίρνει τὴν ἀπόφαση. Φωνάζει στὸν Γκαούρ:

— Ἐπάνω στὰ δέντρα γρήγορα ! Θὰ φύγουμε ἀπ' τὸ «Πράσινο Μονοπάτι» (3).

Ἔτσι καὶ γίνεται.

Σὲ τέτοιες περιπτώσεις ὁ Γκαούρ ὑπακούει τυφλὰ πάντοτε, στὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Σέβεται τὴν ἡλικία του. Τὴν πείρα του ! Ξέρει ἀκόμα πὼς εἶναι ἔξυπνος. Πὼς ξέρει σατανικά τεχνάσματα γιὰ νὰ ξεφεύγει κι' ἀπ' τοὺς πιὸ τρομεροὺς κινδύνους. Νὰ γλυτώνει καὶ στίς πιὸ τραγικὲς στιγμές !

Οἱ δυὸ Ἄνδρες σκαρφαλώνουν οβέλτοι σ' ἓνα ἀπ' τὰ κοντινὰ δέντρα. Πηδοῦν σάν πουλιὰ ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδί. Φεύγουν νὰ σωθοῦν ἀπ' τὰ φαρμακερὰ Τέρατα !

Οἱ μαῦροι Καννίβαλοι μὲ τὰ φιδίσια κεφάλια, δὲν χάνουν καιρὸ. Σκαρφαλώνουν κι' αὐτοὶ

(3) Στὴ Ζούγκλα «Πράσινο Μονοπάτι» λέτεται ἡ πορεία ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδί. Ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο !

στά θεόρατα δέντρα...

Φοβερό κυνηγητό αρχίζει πάνω στ' ατέλειωτα κλαδιά τους !..

Οί 'Αραπάδες είναι πολλοί. Πηδούν σαν δαίμονες από δέντρο σὲ δέντρο. 'Απ' τὰ φιδίσια τους στόματα βγαίνει άπαίσιο διαπεραστικό σφύριγμα !..

Καὶ νά: Γρήγορα φτάνουν τους δύο γίγαντες. Τους κυκλώνουν από παντού. Είναι αδύνατο πιά νά ξεφύγουν !.,

'Ο Γκαούρ βλέπει τὸν τρομερό κίνδυνο. Παίρνει τὴν άπόφαση νά πουλήσει άκριβὰ τὸ τοδάρι του. Φωνάζει στὸν 'Αρχοντα τῆς Ζούγκλας :

— 'Ε, Ταρζάν, δὲν μπορῶ πιά νά φεύγω σάν δειλός. Θά χυθῶ πάνω τους. 'Ο,τι εἶναι νά γίνει, ἄς γίνει !..

'Αγρια ἡ φωνή τοῦ λευκοῦ γίγαντα τ' άποκρίνεται :

— 'Οχι !.. Μονάχα οἱ κουτοὶ σκέπτονται σάν καὶ σένα !.. Οἱ ἔξυπνοι ξέρουν πὼς πρέπει καὶ κάποτε νά ύποχωροῦν !..

'Ο 'Αρχοντας τῆς Ζούγκλας βγάζει άμέσως τὴν τρομαχτική κραυγή του :

— 'Αόοοο !.. 'Αααόοοοοοοο !..

Ζητάει βοήθεια άπ' τ' άγρίμια καὶ τὰ θεριά τῆς Ζούγκλας.

Φωνάζει πάλι στοῦ Γκαούρ :

— Μὲ τὸ ρόπαλό σου φρόντιζε τὰ κρατᾶς σ' άπόσταση τους Φιδάνθρωπους !.. Μὴ παλέψεις ὁμως μαζί τους. Κάποιος άπ' ὅλους θά σὲ δαγκώσει. Τὸ φαρμάκι του θά σὲ χτυπήσει σάν κεραυνός. Σὲ μιὰ στιγμὴ μέσα, ὡς σωριαστὲς κάτω νεκρός !..

Τὸ ἴδιο κάνει κι' ὁ Ταρζάν. 'Εχει στηριχτῆ γερά σ' ἓνα ψηλὸ κλαδί. Μὲ τ' άστραφερό μα-

χαίρι του ἔμποδίζει τοὺς τεράνθρωπους νά πλησιάσουν !.. Κερδίζει καιρὸ μέχρι ποῦ νά φτάσει βοήθεια.

"Ομως ἄλιμονο ! Κανένα ζῶο δὲν φαίνεται πουθενά ! 'Η περιοχὴ αὐτὴ εἶναι ἔρημη...

'Ο 'Αρχοντας τῆς Ζούγκλας αρχίζει ν' άνησυχεῖ. Πρέπει κάτι νά σκεφτεῖ. Κάτι νά κάνει. 'Αλλοιῶς εἶναι κι' οἱ δύο τους χαμένοι !..

Εὐτυχῶς ! Γρήγορα μὰ φωτεινὴ ἰδέα περνάει άπ' τὸ μυαλό του. Συλλογιέται μὲ γρηγοράδα άστραπῆς : « Τὰ φιδία τῆς Ζούγκλας, ἓνα ζῶο τρέμουνε άπ' ὅλα. Τὸν 'Αητό ! »

'Αμέσως άνοίγει τὸ στόμα του. 'Αρχίζει νά κράζει σάν τὰ γιγαντόσωμα αὐτὰ ὄρνια :

— Κρρρρού !.. Κρρρρού !..

Καὶ τὸ άπίστευτο θάμμα γίνεται : Τὰ φιδίσια κεφάλια τῶν Καννίβαλων σφύρίζουν τρομαγμένα. Νομίζουν πὼς κάποιος 'Αητός ἔρχεται νά τοὺς ἐπιτεθεῖ. Θέλουν νά φύγουν. Νά σωθοῦν άπ' τὸ βέβαιο θάνατο...

"Ομως τὰ κορμιά τους δὲν εἶναι κορμιά φιδιῶν. Εἶναι σώματα άραπάδων. Κι' οἱ άραπάδες αὐτοὶ δὲν τρομάζουν μὲ τὸ κράξιμο τοῦ 'Αητοῦ.

'Ετσι, τρομαχτικὸς διασμός γίνεται μέσα στοῦ κάθε Τέρας. Τὰ κεφάλια θέλουν νά φύγουν. Τὰ κορμιά τῶν Καννίβαλων νά μείνουν. Νά συνεχίσουν τὴν ἐπίθεση στοὺς δύο γίγαντες.

Οὕτε τὰ μέν, οὕτε τὰ δέ, ύποχωροῦν...

Καὶ νά : Φοβερός αὐτοσπαργμός αρχίζει. Οἱ 'Αραπάδες άρπάζουν μὲ τὰ χέρια τὰ φιδίσια

κεφάλια τους. Πασχίζουν νά τά πνίξουν. Νά τά ξεριζώσουν !

Όμως καί τά κεφάλια δέν δείχνουν λιγώτερη κακία. Δαγκώνουν μέ λύσσα τά χέρια τών Καννίβαλων !.. Χύνουν στίς φλέβες τους τὸ θανατερὸ φαρμάκι !

Αὐτὸ ἦσαν ! Ἔνα - ἔνα τὰ κορμιά τών Ἀραπάδων θανατώνονται. Πέφτουν βαριά ἀπ' τὰ ψηλά κλαδιά τών δέντρων !..

Ὁ Γκαούρ βλέπει τὸ κακὸ ποὺ γίνεται. Ἡ καρδιά του πονεῖ γιὰ τὸ φριχτὸ θάνατο ποὺ βρίσκουν οἱ ἄμιοροι μαῦροι...

Ἡ ἀγιάτρευτη καλωσύνη τοῦ ὑπέροχου Ἑλλήνα, θολώνει τὸ μυαλό του. Ξεχνάει πὼς τὰ Τέ-
ρατα αὐτά, λίγες στιγμὲς πρὶν, ζητοῦσαν νά τὸν σπαράξουν ...
Θέλει νά τὰ σώσει ..

Ἕνας Καννίβαλος καλεῦει σὲ μικρὴ ἀπόσταση μέ τὸ φιδίσιο κεφάλι του. Ἐκεῖνο ἔχει σκύψει. Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θά καταφέρει νά τοῦ δώσει τὸ θανατερὸ δάγκωμα !..

Ὁ μελαψὸς γίγαντας δέν ξέρει τί κάνει : Πηδαίει σβέλτος σ' ἕνα πιὸ κοντινὸ κλαδί. Σηκώνει τὸ ροπαλό του. Κάνει νά χτυπήσει τὸ κεφάλι τοῦ φιδιοῦ...

Όμως ἐκεῖνο πρᾶφταίνει. Τὸν δαγκώνει στὸ μελαψὸ μπράτσο !

Ἀλίμονο ! Ὁ θυρλιζὸς Ἑλληνας εἶναι πιὰ χαμένος ! Τὸ φαρμάκι γρήγορα θά κυκλοφορήσει στίς φλέβες του. Θά γκρεμοτσακιστεῖ κάτω νεκρὸς !..

Ὁ Ταρζάν ἔχει παρακολουθήσει τὴ σκηνή ἀπ' τὸ κλαδί ποὺ βρίσκεται... Πηδαίει στὰ κλαδιά σάν τρελλός. Φτάνει κοντά του. Οὐρλιάζει ἄγρια ,

— Σκύλε ! Ἡ καλωσύνη σου

θὰ σὲ σκοτώσει !..

Κι' ἀμέσως κάνει κάτι ὑπέροχο. Κάτι ποὺ μπορεῖ νά τοῦ στοιχίσει τὴ ζωή :

Ἀρπάζει μέ λαχτάρα τὸ μπράτσο τοῦ ἀγαπημένου συντρόφου. Κολλάει τὰ χεῖλια του πάνω στὴ μικρὴ ματωμένη πληγή. Βυzaίνει ἀφοβα τὸ θανατερὸ φαρμάκι τοῦ φιδιοῦ ...

Ὁ Γκαούρ ἔχει σωθεῖ ἀπὸ βέβαιο καὶ φριχτὸ θάνατο !

Ὁ ΣΚΟΤΕΙΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ
Ξαναγυρίζουμε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ Ρομπότ.

Ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Θύελλα παρακαλᾶνε τὸν ἀόρατο Ποκοπίκο νά τοὺς λύσει.

Ἐκεῖνος γιὰ πολλὴ ὥρα κάνει τὰ νάζια του.

Τοὺς βασανίζει. Τέλος παίρνει τὴν ἀπόφαση :

— Θὰ σᾶς λύσω, ἀδερφέ μου !
Ἀλλὰ πρῶτα θὰ βάλω μπρὸς τὸ συσκευάκι. Νὰ ξαναγίνω ὅπως εἶχανε ... Θέλω ὅταν σᾶς λύνω νά με γλέπετε ... Νὰ μὴ πεῖτε αὐριο πὼς σᾶς ἔλυσε κανὰς ἄλλος !..

Όμως ἡ συσκευὴ δέν λειτουργεῖ. Ἐχει πάθει βλάβη τὴ στιγμή ποὺ ὁ νάνος περνοῦσε ἀπ' τὴ στενὴ τρύπα τοῦ Ρομπότ.

Ὁ Ποκοπίκο μουρμουρίζει ἀνήσυχα :

— Ἀμάν, ἀδερφέ μου ... Κατὰ τὰ φαινόμενα θὰ μείνω ἀόρατος σ' ὅλη μου τὴ ζωή !.. Ὅποτε ... καίχανε τὰ Κορίτσια ! Ποῖον θὰ γλέπουνε τώρα νά ... γλυκαίνεται τὸ ματάκι τους ;

Ὁ Κεραυνὸς οὐρλιάζει ἀπ' τὸ κακὸ του :

— Βλάκα !.. Λῦσε μας λοιπόν !..

"Αν σὲ πιάσω στὰ χέρια μου
θὰ σὲ πνίξω !..

Ὁ Ποκοπίκο δὲν σηκώνει «ἀ-
γοιάδες» Τὸν χαιρετάει μὲ βαθιὰ
κωμικὴ ὑπόκλιση :

— 'Αλεβρουάρ, μάγκα !.. Ὅσο
γιὰ τὸ «λύσιμο», περᾶστε... ἀπὸ
Δευτέρα.

ΠΑίρνει τὸ κλειδὶ τῆς πόρτας
τοῦ Ρομπότ. Τὴν ἀνοίγει διά-
πλατα. Ἄόρατος καθὼς εἶναι,
κάνει νὰ πηδήσει ἔξω...

Ὅμως δὲν προφταίνει. Τὰ μά-

τια του ἀντικρύζουν κάτι τρο-
μερό :

Μπροστά στ' ἀνοιγμα τοῦ ἀ-
τσαλένιου γίγαντα, στέκει ἀκί-
νητος ὁ Κράουζ. Ὁ κακοῦργος
'Επιστήμονας. Στὰ χέρια του
κρατᾷ μιά στρογγυλὴ μαύρη
βόμβα. Τὴν πετάει, γιὰ νὰ ἐ-
κτραγεῖ, στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ Ρομ-
πότ.

Ὁ Νάνος βγάζει τραμαγμένο
ξεφωνητό :

— "Αααα !

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

« ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ »

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗΣ ΠΙΝΗΣ

'Αριθμ. τεύχους 34

Τιμὴ τεύχους Δρχ. 2.000

ΑΘΗΝΑΙ 3 ΙΟΥΝΙΟΥ 1952

Α Ν Η Κ Ε Ι

Σ Ε Ο Λ Α Τ Α Ε Λ Λ Η Ν Ο Π Ο Υ Λ Α

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ :

Γιὰ τὴ σύνταξη : **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

Ὁδὸς Ἀγίου Μελετίου 93 β.

Γιὰ τὴν ἐκτύπωση: **ΛΕΩΝ. Α. ΚΑ'Ι ΤΑΤΖΗΣ** Ἀναξαγόρα 20

Προσωρινὰ Γραφεῖα :

Τυπογραφεῖο ΚΑ'Ι ΤΑΤΖΗ — Ἀναξαγόρα 20 — ΑΘΗΝΑΙ
(Πίσω ἀπ' τὴ Δημαρχία)

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ: Γιὰ ἓνα χρόνον Δρχ. 130.000.

Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ Δολλάρια 12.

Γιὰ δσους ἀνήκουν σὲ Ὁμάδες Γκαουρικῶν
ἢ Ταρζανικῶν, Δρχ. 84.500, ἢ Δολλάρια 8.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ Ι. ΡΕΚΟΣ

ΟΔΟΣ ΕΓΝΑΤΙΑΣ 61—Θ Ε Σ Σ Α Λ Ο Ν Ι Κ Η

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΜΑΣ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

‘Αγαπητοί μου φίλοι κι’ έχθροί :

Α. Κρητικάκη. ‘Απ’ τούς ἕξη γιὰ τούς ὁποίους ζητᾶς ταυτότητες, οἱ τρεῖς ἔχουν ξαναπάρει. Οἱ ἄλλοι τρεῖς δὲν ἔχουν ἀκριβεῖς διευθύνσεις. Γιατί, παιδί μου, ἀφοῦ ἔχουν πάρει ταυτότητες ζητᾶνε κι’ ἄλλες; Δὲν με λυπῶνται καθόλου; Φίλοι μου εἶναι αὐτὰ τὰ παιδιά, ἢ ἐχθροί μου; **Κ. Κωνσταντόπουλον.** Σοῦ στέλνω τὴν ταυτότητα. **Γ. Τσακλάνον.** Δυστυχῶς, καλὸ μου παιδί, δὲν μπορῶ νὰ σοῦ στείλω τίς ταυτότητες πὺν ζητᾶς. ‘Όλα τὰ ὀνόματα πὺν στέλνεις, τᾶχουν στείλει κι’ ἄλλοι γιὰ νὰ ἐτοιμάσουμε ταυτότητες. ‘Εσεῖς ἐκεῖ στὰ Μυκωνιάτικα πολὺ μᾶς μπερδεύετε. ‘Εχουμε πελαγῶσει. Γιαντὸ ξεχώρισε τὰ παιδιά πὺν θέλουν ν’ ἀνήκουν στὴν ‘Ομάδα σου. ‘Αν δὲν ἔχουν ταυτότητες, θὰ τοὺς στείλουμε... **Ν. Μπίμην.** Πῶς νὰ σοῦ στείλω τίς ταυτότητες τῆς ὁμάδας σου. Δὲν γράφεις τίς διευθύνσεις τους... **Σ. Μπονχάγιαρ.** Τώρα μάλιστα. Σοῦ στέλνω τίς ταυτότητες. **Γ. Ντάφον.** καὶ **Β. Τσαγγάρεν.** Σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια πὺν μοῦ γράφετε. Σὰς στέλνω τίς ταυτότητες. Τῖς εἰκόνες τοῦ Γκαουρ καὶ τοῦ Ταρζάν θὰ τίς βρεῖτε στὴν «Πανακοθήκη» μας. **Α. Γκίκαν.** Ζητᾶς νὰ σοῦ στείλωμε 10 ταυτότητες. Δυστυχῶς ἐσὺ καὶ πέντε ἀπ’ τὰ μέλη τῆς ὁμάδας σου ἔχουν πάρει. Γιατὶ ξαναζητᾶτε; Δὲν ξέρετε πὺς κάθε ταυτότητα

μοῦ στοιχίζει δυὸ χιλιάδες δραχμές. (χαρτί, κλισέ, στοιχειοθεσία, ἐκτύπωση, ὑπαλληλικὸ προσωπικὸ, γραμματόσημα, φάκελοι κ. λ. π.) Μὰ δὲν βρίσκεται κι’ ἓνα παιδί πὺν νὰ με πονέσει; Στὴ στήλη τῆς ἀλληλογραφίας θὰ πάψω νὰ γράφω «‘Αγαπητοί μου φίλοι κι’ ἐχθροί.» Θὰ γράφω μόνο «‘Αγαπητοί μου ἐχθροί.» **Σ. Γεωργαντάν.** Σοῦ στέλνω τίς ταυτότητες. ‘Ο φάκελλός σου ἦταν ἄδειος. Δὲν βρήκαμε πουθενὰ τίς 3.000 πὺν γράφεις πὺς μᾶς στέλνεις γιὰ κονκάρδα, **Ε. Τσακίρεν.** Σ’ εὐχαριστῶ γιὰ τὰ τόσα καλὰ συν

λόγια. Ταυτότητες σου στέλνω. **Δ. Καρατζάνον.** Σ' ευχαριστώ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά. Σοῦ στέλνω τὶς ταυτότητες. **Α. Παπαθεοδώρου.** Σοῦ στέλνω τὴν ταυτότητα. Σ' ευχαριστώ γιὰ τὶς 1000 δραχμὲς ποὺ ἔστειλες γιὰ ταχυδρομικά. Ὁ Ποκοπίκο χάριζε πολὺ γιὰ τὸ γράμμα σου. **Α. Πολυχρονιάδην.** καὶ **Δ. Κωνσταντινίδην.** Σὰς στέλνω τὶς ταυτότητες. **Γ. Συνοδινόν.** Τὸ ἴδιο καὶ σ' ἐσένα. **Ι. Πανουριάν.** Σ' ευχαριστώ γιὰ τὰ καλὰ σου λόγια. Τὰ τεύχη 9 καὶ 10 Ποκοπίκο δὲν ἔχουν ἐκδοθεῖ ἀκόμα. Τὰ ἄλλα ποὺ ζητᾷς ὑπάρχουν. Περιμένουμε τὰ χρήματα. **Ι. Τσακλάνον.** Ὅλα τὰ μέλη τῆς ομάδος σου ἔχουν πάρει ταυτότητες. Γιατί, παιδί μου, ξαναζητᾷς; **Μ. Βλασιδην.** Σοῦ στέλνω τὴν ταυτότητα. **Γ. Καματερόν.** Σοῦ στέλνω καὶ τὶς ταυτότητες γιὰ τὰ νέα μέλη. Τὰ ἐξώφυλλα τῶν τόμων στοιχίζουν 1000 δρχ. καὶ ἄλλες 1000 τὰ ἔξοδα ἀποστολῆς. Δηλαδή 2.000 δρχ. **Σ. Κοσσανάκην** Σοῦ στέλνω τὶς ταυτότητες γιὰ τὴν ὁμάδα σου. **Δ. Σταθόπουλον.** Σ' ευχαριστώ γιὰ τὰ καλὰ σου λόγια. Σοῦ στέλνω μόνο μιὰ ταυτότητα. Γιὰ τὴν ἄλλη δὲν ἔχεις διευθύνει. **Γ. Κοφοχώλην.** Ἐλαβα τὸ γράμμα σου. Τὰ τεύχη τοῦ Ποκοπίκο εἶναι ἐλάχιστα. **Ε. Βενουστόν.** Ἐλάβαμε τὶς 3.000 θὰ σοῦ στείλω τὴν κονκάρδα. **Γ. Τσουκαλάν.** Σ' ευχαριστώ γιὰ τὰ τόσα καλὰ σου λόγια. Γιὰ τὴν ταυτότητα ποὺ ζητᾷς, στείλε διευθύνει. **Σ. Γραντσορην.** Στείλε τὰ τεύχη γιὰ βιβλιοθεοία. Κάθε τόμος στοιχίζει δρχ. 5.000

καὶ 2.500 γιὰ ἔξοδα ἀποστολῆς. Σύνολον δρχ. 7.500. **Θ. Ταβιτζήν.** Σοῦ στέλνω τὴν Πίνακ-θήκη. Τὰ 5 τεύχη ποὺ ζητᾷς, κάνουν δρχ. 7.500 καὶ 2.000 ἔξοδα ἀποστολῆς. **Γ. Ὁρέσκον.** Θὰ σοῦ στείλω τὴν Πίνακοθήκη πρὸς ζητᾷς. **Σ. Κουρέτσον.** Δὲν σοῦ στέλνω τὶς ταυτότητες, γιατί δὲν ἔχεις διευθύνσεις, καὶ τὰ ἐπώνυμα εἶναι κακογραμμένα. Τὰ περισσότερα δὲν διαβάζονται. **Γ. Παλαμίδην.** Σοῦ στέλνω τὴν Πίνακοθήκη. **Α. Παπαθεοδώρου.** Σοῦ στέλνω τὸν Ποκοπίκο. **Ε. Μακρόπουλον.** Σ' ευχαριστώ γιὰ τὰ καλὰ σου λόγια. Σοῦ στέλνω τὴν ταυτότητα. **Σ. Ἀχοντήν.** Τὴν κονκάρδα θὰ λάβεις. αὐτὲς τὶς μέρες. Τὴν Πίνακοθήκη στὴν ἔχομε στείλει ἀπὸ καιρὸ. **Δ. Πιτσικάλην.** περιμένουμε γιὰ τὰ τεύχη. Πολυὺ ὥραιες οἱ εἰκόνες τῶν ἡρώων. **Ε. Παπαδόπουλον.** Σ' ευχαριστώ γιὰ τὸ ὥραιο γράμμα σου. Σοῦ στέλνω τὴν ταυτότητα. **Γ. Δοῦβον.** Σ' ευχαριστώ γιὰ τὰ τόσα καλὰ σου λόγια. Σοῦ στέλνω τὶς 11 ταυτότητες. **Α. Σδρένιαν.** Θὰ σοῦ στείλω ἐγὼ μιὰ Πίνακοθήκη δωρεάν. **Ν. Ζα...** Σ' ευχαριστώ, καλὸ γιὰ τὰ τόσα καλὰ λόγια ποὺ μοὶ γράφεις. Ταυτοίτα σοῦ στέλνω. Γιὰ τὴν κονκάρδα πρέπει νὰ στείλεις δρχ. 300 καὶ 1000 ἔξοδα ἀποστολῆς. Σύνολον δρχ. 4.000. **Κ. Μιντ...** νω τὰ τεύχη ποὺ

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000